Coperta de ALEXANDRU IONESCU
' *i*
Versiunea română a fost realizată după textele originale
POfiSIES, VERS NOUVEAUX ET CHANSONS
din volumul
ArthurRimbaud, CEUVRES COMPLETES
Bibliotheque de la Pleiade, Gallimard, 1972
Toate drepturile asupra acestei versiuni sînt rezervate
Editurii URANUS, Bucureşti, CP 7-62
ISBN 973-9021-04-2
In beznă joacă umbre, un susur pare-a fi
Tînguitoarea şoaptă a celor doi copii.
Pe frunte încă mai adastă vise-apăsătoare
Sub lunga perdea albă alene unduitoare.
— Pe-afară, păsări, se zgribulesc înfrigurate,
Aripile le-amorţesc sub zări întunecate,
Şi Anul cel Nou, ce peste slava ceţoasă
îşi târîe hlamida de zăpadă deasă
Surîde printre lacrimi şi cîntă dîrdîind...
.3.
II

5

III
Aţi înţeles, voi, inimi: aceşti copii n-au mamă.
Pustiu e fără mamă!... şi tatăl e departe!...
De-o slujnică bătrînă de-acum or s-aibe parte.
Sînt părăsiţi micuţii în casa îngheţată,
Orfani la patru ani sînt: gîndirea lor curată
Pe nesimţite-aduce plăcute amintiri...
De parcă-ar fi mătănii ce-n rugă le resfiri.
- Ah! Anul Nou cu daruri de cum se face zi
La care toată noaptea visau cei doi copii!
Năstruşnice fantasme în care apăreau
Cofeturi poleite, podoabe minunate, ce-n noapte scînteiau,
Săltîndu-se-n vîrtejuri şi unduios dansînd
Zbughind-o sub perdele şi iar reapărînd!
Ei se trezeau devreme şi se sculau voioşi
Frecîndu-şi ochii, veseli, vioi şi pofticioşi...
Şi se duceau cu părul zbîrlit de-nsomnorare
Cu ochii numai zîmbet ca-n mare sărbătoare
Cu picioruşe goale plutind prin încăpere
Părinţilor la uşă bătînd ca o părere...
Şi iată-i înăuntru... urări... în cămeşuici de noapte
E zarvă; sărutări, îmbrăţişări şi bucurie-n toate!
.6.
Ah! vremea de altădată - ce minunat era!
Dar cum e totul altfel de cum a fost cîndva:
Cu vâlvătăi butucii în şemineu trozneau

Şi-odaia bătrînească domol o luminau;
Răsfrîngeri ca arama din şemineu ţîşnite
Se-nvîrtejeau sprinţare pe mobile lustruite...
Dulapul n-avea cheie!... Dulapul era neîncuiat!...
Spre uşa negru-brună priveau ades altdat...
Fără de cheie!... straniu!... Visau ades cu jind
La taine ce-n adîncu-i le-nchipuiau dormind
Şi se făcea că vine spre ei, din fundul broaştei,
Un freamăt de departe, ce tainele le naşte...
Odaia părintească e părăsită-acum
Din şemineu văpaia nu îşi mai face drum;
Au dispărut căldura, părinţii, chei ascunse, -
îmbrăţişări şi daruri, pe veci sînt toate duse!
Oh! ce trist o să le fie lor Anul Nou, şi dur!
- îngînduraţi, în timp ce din ochii lor de-azur,
Neostoite lacrimi curg triste şi amare,
Ei murmură: "Dar mama, cînd o să revină, oare?

Deocamdată, însă, micuţii, trişti, mai dorm!
Privindu-i, ţi se pare că-i vezi plîngînd prin somn,
Cît de umflaţi li-s ochii şi răsuflarea grea!
Cit de gingaşă este la cei mici inima!
- Dar îngerii leagănelor vin lacrimi să usuce
Şi-n somnul plin de zbucium, un vis frumos le-aduce;
Atît visu-i încîntă că gura parc-ar vrea,
Uşor întredeschisă, să murmure ceva...
în vis, lor li se pare, că sprijiniţi în coate,
Trezindu-se alene, stînd somnoroşi în noapte,
Se uită-n jur la toate cu ochii uimiţi...
Ca într-un paradis roz se cred ei adormiţi...
în şemineu acuma iar cîntă-un foc zglobiu...
Prin geam se întrevede ca-n basm ceru-azuriu...
Natura se trezeşte şi razele sînt o beţie...
Pe jumătate goală ţarina începe să reînvie,
De soare sărutată, ea tresaltă fericită...
Şi casa părintească ca de-o vrajă este arămită;
Pămîntul nu mai este în mohorîte veşminte;
Nu mai e izbită uşa de Crivăţ, ca-nainte...
.8.
Darurile orfanilor
S-ar zice că o zînă pe-aici s-a abătut!...
Copiii, bucuroşi, ţipară... Ca mai demult,
La patul mamei lor, de raze puternic luminate
Pe marele covor sînt minunăţii de toate...
Medalioane negre şi albe şi-argintii
Agate şi sidefuri străluminînd ca-n zi;
Mici cadre negre, cununi de sticlă, cu-aste
Trei vorbe-n aur săpate: "DAR MAMEI NOASTRE!"
.9.
m **,*sf* »** **,ojj i**
• gj- *
Simţămînt
In serile senine de vară drumeaguri voi bate
Ciugulind spice, iarba măruntă călcînd:
Visător, îmi voi simţi tălpile-mprospătate,
îmi voi lăsa pletele răvăşite de vînt.

Voi tăcea, n-am să mă las apăsat de vreun gînd:
Dar în inima-mi va urca iubirea infinită,
Şi ca un vagabond, tot mai departe mergînd
Prin natură, -voi fi fericit ca lîngă o iubită.
Martie 1870
.10.

Soare şi instincte

Focarul vieţii şi al duioşiei, caldul soare,
Revarsă iubirea-i fierbinte spre tera-ncîntătoare,
Şi cînd stai culcat într-o vale, simţi cît de crîncen
E tera nubilă şi copleşită de sînge;
Că imensu-i sîn e tresăltat de inima aceea
Ce din iubire-i precum cerul, din instinct ca femeia,
Şi că-nchide-n sine, grea de raze şi de seve eterne,
Măreţul furnicar a tot ce e germen!
Şi toţi cresc, şi toţi se avîntă!
- O Venus, o Zeiţă divină!
Regret timpurile anticei tinereţe, plină
De fauni animale, de voluptuoşi satiri,
Zei care în scoarţa neagră împlîntau iubiri
Şi sărutau printre nenufari Nimfa bălană!
Regret timpul în care vigoarea pămînteană,
Apa rîurilor, sîngele roz al arborilor verzi
.11.

în vinele lui Pan turnau un univers!
în care solul, vinjos, palpita sub picioru-i de ţap -
în care, sărutînd cu gingăşie flautul, suav
Mlădia sub cer, marele imn al iubirii;
în care, dominînd cîmpia, asculta glasul Firii
însufleţite, răspunzîndu-i la blinda chemare,
în care arborii muţi, legănînd pasărea cîntătoare,
Pămîntul legănîndu-l pe om şi Oceanul de albastru greu, -
Şi toate vieţuitoarele iubeau, iubeau întru Dumnezeu:
Regret timpurile mârei Cybele, cea
Despre care, năpraznic de frumoasă, se spune că străbătea
Pe un mare cal de aramă măreţele cetăţi;
Sînii ei fabuloşi turnau în imensităţi
Pura scurgere a vieţii infinite. Nepătat
Omul sugea, fericit, pieptul ei binecuvîntat,
Ca un prunc, pe genunchii ei săltînd.
- Pentru că era puternic, Omul era cast şi blînd.
Nimicnicie! Azi el spune: Le ştiu pe toate,
Şi merge, ochi închişi şi urechi astupate.
- Şi totuşi, prea mulţi zei, prea mulţi zei! Omul Rege e!
Omul e Dumnezeu! Doar amorul, iată marea religie!
12,

Oh! dacă omul ar mai putea suge la sînul acela
Al marei mame a zeilor şi a omului, Cybela;
Dacă nu ar fi părăsit-o pe Astarteea nemuritoare
Care, cîndva, apărînd în imensitatea strălucitoare
A valurilor albastre, floare de carne parfumată de unda

care-o atinge,
îşi arăta buricul roz pe care spuma îl ninge,
Şi făcea să cînte, - Zeiţă cu ochi negri, mari ca nemurirea, -
Rîndunica-n pădure şi în inimi iubirea!
.13.

II
Cred în tine! cred în tine! Mamă cu-al divinităţii har,
Afrodită a mării! - Oh! drumul e amar,
De cînd un alt Dumnezeu ne-nlănţuie la crucea sa;
Instinct, Marmoră, Floare, Venus, eu în tine cred! - Da,
Omul e trist şi urît, trist sub imensul azur,
E înveşmîntat pentru că nu mai este pur,
Pentru că şi-a murdărit mîndrul, dumnezeiescul său bust
Şi pentru că şi-a pipernicit, ca un idol focului supus,
Trupul său Olimpian la servituti abjecte!
Da, chiar şi după moarte, în stinsele schelete
Vrea să trăiască, jignind frumuseţea dintîia!
- Şi Idolu-n care-ai pus atîta castitate, femeia,
în care divinizai argila noastră vană
Ca Omul să-şi fi putut lumina inima-i sărmană,
Şi să urce lin, într-o nesfîrşită iubire
Din închisoarea humei la frumuseţea zilei,
Femeia nu mai ştie nici Curtezană să fie!
- Straşnică farsă! şi omenirea rîde-n prostie
De numele suav şi sacru-al lui Venus preamărite!
.14.

III
Dacă timpurile ar reveni, timpurile care au fost izgonite!
Pentru că Omul a sfîrşit! Omul şi-a jucat toate rolurile!
în ziua cea mare, sătul să tot zdrobească idoli, dorurile
îl vor reînvia, eliberat de orice Zeitate,
Şi, cum el e ceresc, va scruta cerurile toate!
Desăvârşirea, gîndirea veşnică, de neînvins,
Dumnezeiescul în lutul său trupesc cuprins,
Va creşte, va clocoti sub fruntea sa! şi cînd
îl vei vedea întregul orizont explorînd,
Blestemînd vechile juguri, eliberat de temeri şi de vină,
Vei veni tu să-i dai Izbăvirea divină!
Măreţ, strălucitor, din afundul mărilor ivit,
Vei răspîndi peste Universul nemărginit,
într-un surîs nesfîrşit, dragostea nesfîrşită!
Omenirea, ca o uriaţă liră nemaiauzită
în freamătul unui imens sărut, va vibra!
Omenirii i-e sete de iubire: tu i-o vei stîmpăra.
O! Omul şi-a reînălţat capul liber şi semeţ!
Şi raza năpraznică a dintîi frumuseţi
.15.

Face să palpite Dumnezeu pe-al instinctelor altar!
Fericit de binele existent, slăbit de răul suferit cu-amar,
Omul vrea să exploreze tot - şi să ştie! Gîndul
Mînzul oropsit atîtea vremi de-a rîndul,

Ţîşneşte din capul său! Va şti De ce!... Ca
Să se-avînte liber, şi Omul va avea Certitudinea!
- De ce spaţiul neexplorat şi azurul mut?
De ce aştrii mişunînd ca nisipul, neştiut?
Dacă vom păşi pe ele cîndva, ce vom vedea pe urmă?
Un păstor mină această turmă
De lumi hoinărind în grozăvia din spaţiu?
Şi toate aceste lumi, cuprinse-n eterul fără saţiu,
Freamătă ele la glasul unei voci nepieritoare?
- Şi Omul poate să vadă? poate să zică: cred? Oare
Decît un vis, e glasul gîndului mai mult!
Dacă viaţa e atît de scurtă, dacă-i ivit dedemult,
De unde vine el? Se prăbuşeşte oare în profundul
Ocean de Germeni, de Fetuşi, de Embrioni, în fundul
Nemărginitului Creuzet din care Mama Natură
îl va reanima, vie creatură,
Pentru a iubi printre trandafiri şi a creşte printre grîu?...
.16.
Soare si instincte
Nu putem şti! - Sîntem împovăraţi din greu
De mantaua necunoaşterii şi de himere sărmane!
Oameni maimuţă ţîşniţi din vulva unei mame,
Palida noastră raţiune, infinitul ni-1 doseşte!
Vrem să vedem! îndoiala ne pedepseşte!
îndoiala, pasăre ursuză, ne-atinge cu aripa-i ternă...
Şi orizontul goneşte cu o goană eternă...
Imensul cer e deschis! tainele sînt moarte
în faţa Omului, treaz, cu braţele-i vînjoase încrucişate,
în imensa splendoare din bogata natură!
El cîntă... şi pădurea cîntă şi rîul murmură
Un cîntec plin de fericire care luminează firea!...
- Este Izbăvirea! este iubirea! este iubirea!...
.17.
Arthur Rimbaud • Poezii
IV
O, măreţie a instinctelor! o, măreţie ideală!
O, împrospătarea iubirii, aurora triumfală
în care supunîndu-i pe Zei şi pe Eroi la picioarele lor
Alba Calipige şi micul Eros, vor atinge uşor,
Acoperiţi de a rozelor ninsoare,
Femei şi flori înmugurind sub frumoasele lor picioare!
O, mare Ariadnă, care laşi suspinele să-ţi scape
în rîu, văzînd cum dispare dusă de ape
Albă sub soare, corabia lui Tezeu tot mai departe, -
O, blîndă fecioară zdrobită-ntr-o noapte,
Te-opreşte! Pe carul de aur brodat cu struguri negri
Lysios, plimbat pe cîmpiile Frigiene de tigri
Voluptuoşi şi de pantere roşcate,
De-a lungul apelor albastre, înrubinează
spumele-ntunecate.
Zeus, Taurul, leagănă pe ceafa-i ca pe un copil
Corpul gol al Europei care-şi trece braţul fragil
Pe după gîtul nervos al lui Zeus, pe valuri tresăltînd,
Cu-ncetineală, ochii nebuloşi întorcînd;
Obrazu-i pal şi proaspăt se lasă ca o undă,

.18.
Soare §i instincte
Pe fruntea lui Zeus; ochii îi sînt închişi; se afundă
într-un divin sărut; şi valul care şipoteşte
Cu spuma lui de aur părul i-1 înfloreşte.
- Printre oleandrul şi lotusul trăncănitor,
Alunecă-ndrăgostit marele Cygne visător
Ţinînd-o-mbrăţişată pe Leda de-aripa-i alb-mătăsoasă;
- Şi în timp ce Cypris trece, straniu de frumoasă
Şi arcuindu-şi minunatele rotunjimi ale coapselor ei,
îşi arată semeaţă bronzul sinilor grei
Şi pîntecul de zăpadă cu muşchi negru împodobit, - şi
Heracle, îmblînzitorul, care, spre a se făli,
Puternic, trupu-i mare într-o piele de leu înfăşurînd
Se avîntă spre orizont, chip înfricoşător şi blînd!
Slab luminată de luna de vară
Dreaptă, goală, şi visînd sub paloarea-i de ceară
Care pătează unda grea a lungului ei păr de azur,
în luminişul umbros unde spuma se înstelează
Driada priveşte în tăcere cerul pur...
- Alba Selenă îşi lasă vălul să-i cază
Pe picioarele frumosului Endimion, încrezătoare
Şi îi trimite-un sărut pe-o pală rază călătoare...
.19.
Arthur Rimbaud • Poezii
Este Nimfa care visează, c-un cot pe-al ei ulcior,
La frumosul tînăr om alb care unda ia strivit.
- O boare de iubire prin noapte-a tresărit.
Şi, în pădurile sacre, în înfricoşarea imenşilor arbori
Maiestuos înălţate, întunecatele Marmori,
Zeii, pe capul cărora Căldăraşul cuib şi-a făurit,
- Zeii ascultă Omul şi Lumea fără sfîrşit!
Mai (18)70
.20.

Ofelia

I
Pe unda tăcută şi neagră, unde stelele dorm
Ca un mare crin alb Ofelia trece plutind;
Lin pluteşte înfăşurată în văluri, ca-n somn...
- Se aud din codri depărtaţi hăitaşi hăuind.
De peste un mileniu, trista Ofelie ca vie
Trece - albă fantomă de-a lungul negrelor ape;
De peste un mileniu blînda-i nebunie
Povestea i-o spune o adiere de noapte;
Vîntu-i sărută sînii şi-n corole se răsfrîng
Pe ape lungile-i văluri lin unduitoare;
Sălcii tremurătoare pe umerii ei plîng
Papura se pleacă pe pala-i frunte visătoare.
.21.
Athur Rimbaud • Poezii
Striviţi, nenufarii în jurul ei suspină,
într-un arin ce doarme trezeşte uneori
Cîte-un cuib de unde scapă o filfiire lină:
- Un cîntec tainic parcă din aştrii-i căzător.
II

O, pală Ofelie! Ca neaua cea rece
Eştifrumoasă! Cum ai murit, copilă, dusă de un rîu! |
Aceasta, pentru că vînturi dinspre piscuri norvege
în taină, de-o aspră libertate îţi şopteau mereu;
Pentru că, un vînt, răvăşind prin pletele tale,
Spre sufletu-ţi visător purta vuiete neînţelese;
Pentru că inima-ţi ascultase cîntul Naturii cu jale
în suspinele nopţilor şi-n al copacului plînset;
Pentru că glasul mărilor nebune, uriaş vait
Rănindu-ţi pieptul de copil, prea sincer şi prea bun;
Pentru că,-ntr-un april, un frumos cavaler palid
La picioare ţi s-a aşezat mut, un sărman nebun!
.22.
Ofelia
Cer! Libertate! Amor! O, biată smintita,
Ce vis! Ca neaua la foc pentru el te-ai topit;
Măreţe vedenii vorba ţi-au înăbuşit-o
Şi ochii-ţi albaştri-i speriară cumplitul Infinit!

m

Şi poetul spune că la lumină de stele
Vii noaptea să cauţi răpusele de tine flori,
Şi că pe-ape-a văzut lungi văluri şi purtată de ele,
Pe alba Ofelie, plutind ca un mare crin călător.
.23.

Balul spînzuraţilor

Pe pari negri, galanţi ologi
Ţopăie, ţopăie, paladini;
Ai diavolului slujbaşi slăbănogi
Scheletele de Saladini.
Domnia sa Belzebut zgîlţîie de frînghie
Sfrijitele lui momîi negre către cer rînjind
Şi pocnindu-i în ţeastă cu gheata lui boccie
îi face să danseze în ritmul unui vechi colind!
Şi momîile izbite-şi înlănţuie braţele sfrijite:
Ca nişte orgi negre, piepturile găunoase
Ale celor ce fură cîndva cochete iubite,
Se ciocnesc îndelung în amoruri hidoase.
.24.
Balul spînzuraţilor
Ura! dansatori sprinţari, ce nu mai aveţi burduhane!
Ringuri sînt destule pentru jocuri scălîmbe!
Hop! că nu se mai ştie de e dans ori darabane!
Turbat, Belzebut, scîrţîie din drîmbe!
Pe călcîi dur, gheata nu rişti să se roadă!
Toţi şi-au scos cămaşa de piele pe vecie:
Ce-a mai rămas la vedere, vorbe n-or să scoată.
Neaua-a-mpodobit craniile cu albă pălărie:
Corbul a făcut penaje pe crăpate ţeste, -
Cîte-un rest de carne le atîrnă barbişon:
Parc-ar fi, vîrtejiţi în sumbre vălmăşeli funeste,
Viteji aprigi, ciocnindu-şi armuri de carton.
Ura! Crivăţul şuieră la balul de schelete!
Urlă spînzurătoarea ca o orgă de fier!
Din codrii roşietici lupii-ncep ecoul să-1 repete,
Roşu ca infernu-n zări e-ntregul cer...
.25.

Hei, zgîlţîiţi-mi aceste secături funebre
Care răsfiră, ipocrite, cu cioturile lor
Mătăniile amorului pe palele lor vertebre:
Nu este mănăstire-aicea, răposaţilor!
O! deodată-n toiul dansului macabru, uriaş,
Ţîşneşte-nspre cerul roşu un schelet nebun
Cambrînd, dus de elan, ca un cal abraş:
Şi, la gît mai simţindu-şi sfoară şi săpun,
îşi apasă femurul pe care să troznească-1 face,
Cu icneli, adică rînjete, cu alte cuvinte:
Şi, ca un baladin, în baracă se-ntoarce,
Recăzînd în bal, în cînt de oseminte.
Pe pari negri, galanţi ologi
Ţopăie, ţopăie, paladini;
Ai diavolului slujbaşi slăbănogi
Scheletele de Saladini.
.26.

Osînda lui Tartufe

Aţîţîndu-şi fiiriţa-namorată iarăşi şi iarăşi,
Sub sacra-i robă neagră, fericit, cu dibăcie, -
Odată, pe cînd mergea, peste măsură de galeş,
Palid, îmbălînd rugăciunea cu ştirba-i gingie,
Odată, pe cînd mergea, - "Oremus" - un Obraznic
îl apucă cu grosolănie de urechea-i puhavă
Şi debitîridu-i grozăvenii, smulse năpraznic
Sacra sutană neagră de pe pielea-i jilavă!
Osîndă!... îmbrăcămintea era descheiată
Şi lungile mătănii-ale păcatelor iertate
Deşirîndu-i-se în inimă, Sfîntul Tartufe se făcu palid'..
.27.
ArthurRimbaud •Poezii
Deci el se spovedise, se rugase, cu un icnit!
Omul se mulţumise să-i smulgă jaboul...
- Pfui! Tartufe de sus pînă jos era gol ca oul!

O

.28.

Fierarul

Palatul Tuileries, aprox. 10 aug. (18)92
Uratul pe un ciocan gigantic, înspăimîntător
I >e-nflăcărat şi măreţ, fruntea largă, şi rîzînd bubuitor
VA o goarnă de bronz, din plin, cu toată gura
Şi cuprinzînd hărmălaia aceea cu privirea-i dură
lieraru-i vorbi lui Ludovic şaisprezece, -ntr-o zi cînd
l'oporul era acolo, peste tot mişunînd,
"ji pe lambriurile de aur tîrîndu-şi haina murdară.
I)ar măritul rege era în picioare, palid ca de ceară,
Palid ca un învins dus la spînzurătoare
!ji, ca un cîine supus, privea cu resemnare, -
(aci acest pişicher al făurăriei, cu spete uriaşe
li spusese cuvinte-nţelepte şi chestii atît de poznaşe,
< ă acestea fură pentru el ca un trăznet, - cam aşa:
.29.

"Ori, tu ştii prea bine, Sire, noi cîntarăm tra la la

Şi muşcarăm cu tunurile din tranşeie în vreme
Ce canonicul la soare înşira baliverne
Pe mătănii strălucitoare, aurite, la unison
Cu seniorul care trecea călare sunînd din corn.
Şi unul cu ştreangul, celalt cu cravaşa, - amîndoi
Ne hărţuiau. - Buimaci ca ochii vitelor, goi,
Ochii nu ne mai lăcrimau; mergeam iară şi iară,
Şi cînd aruncasem în tranşee întreaga ţară,
Cînd lăsaserăm în pămîntul acesta negru
Puţin din carnea noastră... ni s-a dat bacşiş funebru:
Se dăduse foc adăposturilor noastre în noapte, -
Plozii noştri făcură la el turtite bine coapte.
... "Oh! nu mă plîng. îţi spun aiurelile mele, aici
Aşa, între noi. Ştiu că ai să mă contrazici
Dar, nu e o plăcere în iunie să vezi
,Cum intră carele-n hambare cu fîneţele verzi
Fără sfirşit? Să simţi mireasma a tot ce răsare
Sub o ploicică, a livezilor şi a ierbilor boare?
Şi griul, să vezi griul, spicele pline de grîne
Şi să gîndeşti că el pregăteşte îmbelşugata pîine?..
.30.
Fierarul
Oh! Ne-am duce mult mai tari la încinsele furnale
Şi am cînta cu voioşie ciocănind pe nicovale
Dacă aş fi sigur că am puţin şi eu,
liind şi eu om, totuşi! din ce dă Dumnezeu!
Dar uite, e mereu aceeaşi, veşnică, povestea...
Acuma însă ştiu! Eu nu mai pot crede toate acestea
(ind am două mîini sănătoase, un cap şi un ciocan...
(Ind cineva-mi vine cu cuţitu-n spate,-n van
fini zice: Flăcăule, pămîntul mi-1 lucrează;
Şi cînd o fi război, din nou se-nfăţişează
Şi ca pe nimic băiatul să mi-1 ia, se-nţelege!
Ku voi fi simplu om, iar tu, tu vei fi rege,
Tu îmi vei spune: Vreau!... Vezi şi tu, ce aiureală,
I II crezi că-mi place să văd baraca-ţi colosală
()fiţerii tăi auriţi, miile tale de şnapani,
l'rtcătoşii tăi de bastarzi foindu-se ca nişte curcani:
li ţi-umplură cuibul cu mîndrele noastre prunce
Şi cu scrisorele ca-n Bastilia să ne arunce
Şi noi să zicem: E-n regulă: prostimea, la cheremul tău!
îţi vei auri Luvrul cu bănuţii noştri munciţi din greu!
Vei trage nişte chefuri de pomină şi apoi
Kl/înd, Domnii aceştia se vor uşura pe noi!
.31.
Arthur Rimbaud • Poezii
"Vezi, aceste murdării vin de la papistaşi.
O! Poporul nu mai este o tîrfă. Din trei paşi
Noi, cei mulţi, tăcurăm praf din Bastilia ta.
Fiara asta prin fiece piatră cu sînge transpira
Şi era sinistră Bastilia în picioare
Cu ziduri mucegăite unde şi piatra doare
Şi ne zvîrleau pentru totdeauna în adîncul ei blestemat. I
Cetăţeni! Cetăţeni! Era trecutul întunecat
Care îşi da sufletul, cînd îi grăbirăm prăbuşirea!

în inimile noastre aveam ceva semănător cu iubirea.
Ne-am strîns copiii la piept în lungi îmbrăţişări.
Şi astfel, precum caii, suflînd din greu pe nări
Mergeam mîndri, puternici, şi asta ne înaripa...
Cu capul sus mărşăluiam în soare - ca mine, uite-aşa!
Prin Paris! Se-adunau toţi în jurul hainelor noastre murdare |
Ce mai! Ne simţeam Oameni! Eram supţi dar fiecare
Din noi era beat de minunate speranţe şi nu vane:
Şi cînd am ajuns acolo, în faţa negrelor donjoane
Agitînd goarnele noastre şi actele de-nrobire
Cu suliţele în mină, - n-a fost ură, Sire,
- Noi ne simţirăm atît de tari, vroirăm să fim buni.
.32.
Fierarul
"Şi din acea zi, noi sîntem ca nebuni!
A ieşit în stradă puzderia de muncitorime
Şl aceşti amărîţi merg, mereu crescîndă mulţime
De-ntunecate chipuri pe la porţile celor bogaţi.
Ku, eu sînt printre ei, cotonogind poliţaii cu nesaţ:
Şi merg prin Paris, mohorîţi, cu ciocanul pe umăr,
Sălbatec, măturînd secături fără număr,
lnr, dacă ai să mă păcăleşti, s-a sfîrşit cu tine!
De altfel, îţi vei scoate paguba, o ştii prea bine,
(u ticăloşii tăi care ne iau jalbele pentru a ne
1 xwi, folosindu-le ca pe nişte buzdugane, -
Şi n sine, procleţii! îşi spun: "Proşti mai pot fi!"
Pentru a ticlui legi, tot felul de coţcării,
In maldărul de ridicole decrete roze şi de amăgeli,
I'icocupaţi să ne-ncarce răbojul, prin încurcate socoteli,
< a să-şi astupe nasul cînd ne-ntîlnesc pe aici,
Bravii noştri delegaţi pentru care sîntem nişte calici! -
(H să ne temem numai şi numai de baionetele lor grozave!
Toarte bine. Atunci la naiba cu tolba lor de braşoave!
< lata. I-am răbdat destul, pe-aceste capete pătrate
şi pc-aceşti burtă-verzi. Ah! Astea sînt straşnicele bucate
IV care ni le serveşti, burgheze, cînd sîntem crînceni,
.33.

Şi cînd sceptrul şi cîrjele episcopale le frîngem!...
îl ia de braţ, draperiile de catifea le smulge
Şi îi arată în jos spre curţile mari unde curge,
Unde mişună, unde gloata e adunată
Gloata înspăimîntătoare tălăzuind agitată
Tunînd ca o căţea, ca o mare spre cer, -
Cu bîtele lor solide, cu lănciile lor de fier,
Cu tobele lor, cu ţipete ca ia piaţă şi la mahala,
Grămadă de zdrenţe pe care bonetele roşii o însîngera: |
Omul, prin fereastra deschisă, mulţimea-i arată
Regelui palid şi transpirat care se clatină deodată,
îmbolnăvindu-1 ce vede:

"E dezmăţ, în dezrobire!
Tot ce vezi, freamătă, vrea să se înalţe, Sire:
- Pentru că nu au ce mînca, Sire, sînt ticăloşi.
Eu sînt fierar: femeia mea e cu ei. Gogoşi!
E nebună! Crede că o să găsească pîine la Tuileries!
- Nu ne este îngăduit să intrăm în brutării.
Am trei plozi. Cică sînt dezmăţat. - Cunosc multe biete I
Bătrîne care mergeau plîngînd pe sub bonete
Pentru că li s-au luat băieţii sau fetele cu sila:
Asta e dezmăţ. - Un om era la Bastilia
.34.
Fierarul
l in altul era ocnaş: şi amîndoi, cetăţeni
< instiţi. Eliberaţi, sînt trataţi ca nişte cîini:
mi batjocoriţi! Deci, fiecare are cîte o năpastă
(ure îi apasă, asta-i! E înfricoşător, şi pentru asta
IVntru că se simt distruşi, pentru că se simt damnaţi
H\M acum aici, urlînd sub nasul vostru, încrîncenaţi!
I u/maţ. - Tot aici sînt şi fetele nelegiuite -
Voi ştiaţi ca femeile sînt slabe, - veţi admite,
I «omnilor de la curte- asta oricine o ştie -
Aţi călcat pe sufletul lor, ca pe nimic, cu trufie!
I rumoasele voastre sînt acolo. E dezmăţul, neîndoios.
"<)h! toţi Nefericiţii, toţi acei pe care, nemilos,
'.i ni rele sălbatec îi arde, şuvoi ce nu se mai sfîrşeşte,
('ftrora în această muncă ţeasta le plezneşte...
ION pălăria, burghezii mei! Oh! ei sînt adevăraţii Oameni!
Noi sîntem muncitori, Sire! Muncitori! Nouă ne e foame
I »(* marile timpuri care vrem să apară,
!n care Omul va forja din zori şi pînă-n seară,
t Vrcetător de mari efecte, de mari cauze cercetător,
Şi care, pe-ncetu-nvingător, va fi a toatestăpînitor, -
Va încăleca Totul, aşa cum încaleci calul, -
i >h! Straşnic miros de forjă! Vom sfîrşi cu amarul
.35.
Arthur Rimbaud • Poezii
Gata! - Ceea ce nu se ştie, e zguduitor pesemne:
Noi vom şti! - Cu ciocanul în mîini, vom cerne
Tot ce ştim: după-aceea, Fraţilor, înainte!
Noi avem cîteodată acest vis fierbinte
De a trăi simplu, cu ardoare, fără să cîrtim
Muncind încălziţi de surîsul sublim
Al unei femei pe care-o vom iubi cu o nobilă iubire:
Şi că muncind astfel toată ziua cu îndîrjire
Ascultăm de datorie ca de al trîmbitei sunet:
Şi că vom fi astfel foarte fericiţi: şi de nimeni pe lume
Oh! de nimeni n-o să Vă mai fie teamă!
Vom avea totdeauna pregătită o armă...
Oh! dar aerul de-un miros de luptă încărcat e!
Ce îţi spuneam deci? Eu din mojicime fac parte!
îţi rămîn delatorii şi acaparatorii.
Noi, noi sîntem liberi! noi avem practica terorii -
în care ne simţim mari, oh! atît de mari! Pînă acum
Vorbeam de treburi paşnice, de al căminului parfum...
Ia priveşte cerul! E prea mic pentru noi,

Crăpăm de căldură, eram îngenunchiaţi şi goi!
Ia priveşte cerul - Reintru în mulţimea care creşte
în marea brută înfricoşătoare care rostogoleşte
.36.

Fierarul
Sire, vechile tale tunuri pe pavajul murdar
Oh! cînd vom muri, o să le spălăm noi, aşadar!
Şi dacă, în faţa răzbunării noastre-mplinite
I hibele bătrînilor regi în purpuri daurite
$i-or arunca regimentele spilcuite asupra Frânţii
Iii bine, voi toţi, nu-i aşa? Cîinii ăia, la dracu daţi-i!"
Işi puse ciocanul pe umăr.
întreaga gloată
fu faţa acelui om îşi simţi inima beată,
Vi în marea curte, în apartamente
I înde Parisul gîfîia în urlete stridente
I'u străbătută de un fior întreaga plebe furioasă.
Apoi, cu mîna sa mare superb jegoasă
\n timp ce pîntecosul rege transpira, fără să-1 înfrunte
I'ierarul, cumplit, îi aruncă boneta roşie pe frunte!

.37.
"...Francezi ai anilor '70, bonapartişti,
republicani, amintiţi-vă de taţii voştri în '92, **etcj**
-Paul de Cassagnac-
-Le Pays-
Morţi din nouăzecişidoi, din nouăzecişitrei,
împalidaţi de sărutul viguros al libertăţii,
Neclintiţi, aţi sfărîmat sub bocancii voştri grei
Jugul ce-apăsa inima şi fruntea umanităţii,
Oameni pătimaşi şi atît de măreţi în furtună
Ale căror inimi sub zdrenţe erau numai iubire,
O, soldaţi, pe care moartea i-a semănat, Amantă prea bună
Pentru a le reînoii pe vechile baricade spre marea lor
menire;
.38.
Francezi ai anilor...
Voi al căror sînge-a spălat grandoarea de murdării
Morţi la Fleurus, Morţi în Italia, Morţi la Valmy
O, milioane de generoşi cu ochi trişti şi galeşi
Vă lăsaserăm să dormiţi cu Republica somnul de veci,
Noi, cei încovoiaţi ca sub o biciuşca, sub regi:
- Domnii de Cassagnac de voi ne vorbesc iarăşi.
Scrisă la Mazas, 3 septembrie 1870

.39

Cu muzică
Piaţa Gării, la Charleville
In piaţa, împărţită în peluze strimte,
Părculeţe-n care totu-i corect, copaci şi poeniţe,
O liotă de burghezi asmatici, sufocaţi de arşiţe, -
îşi plimbă-n toată joia invidiile tîmpe.

- Orchestra militară, în mijlocul grădinii,
Ritmează din chipie un vals gamă cu gamă;
Filfizonii se fălesc în primele linii;
Notaru-atîrnă de brelocurile-i cu monogramă;
Rentierii cu lorgnon subliniază fiece eroare;
Graşii funcţionari tîrîie după ei grasele lor doamne
în jurul cărora vin, îndatoritoare,
Dintre-acele ale căror volane seamănă cu reclame;
.40.

Cu muzică
l'e băncile verzi, rentierii retraşi din afaceri
Scormonesc nisipul cu bastoanele lor cu măciulie
S, i dezbat tratatele cu seriozitate,
După care estimează în bani: "Să tot fie!..."
I iiţindu-şi pe bancă rotunjimea feselor prea pline
l in burghez cu negi considerabili, burtă flamandă,
îşi savurează tutunul din care aromele fine
Se revarsă - mă-nţelegeţi, e de contrabandă -
De-a lungul gazonului verde se hlizesc haimanalele;
S, i, predispunîndu-i la amor tromboanele afone, -
Naive, cu cîte-o roză-ntre dinţi, cătanele
Mîngîie ţîncii să le cucerească pe bone...
Eu, eu sînt impetuos ca un student, -
Sub castanii înverziţi, sprintene feţişoare;
Kle m-au ghicit imediat şi întorc rîzînd,
Spre mine ochii lor cu priviri iscoditoare!
.41.
Arthur Rimbaud • Poezii
Nu scot un cuvînt! nu îmi pot lua ochii
De la gîturile lor dantelate cu şuviţe rebele;
Mă aflu sub corsaje şi sub fragile rochii,
Pe spatele divin după umerii de catifele.
Ciorap, pantof, i-am scos de pe ele într-o clipită..
Le reconstitui trupul, încălzit de febre plăcute.
Ele mă găsesc nostim şi vorbesc pe şoptite...
Şi simt pe buze sărutările ca pe nişte ciute...

W

.42.

Venus Anadiomene

Ca dintr-un sicriu verde de fier alb, un cap
De femeie cu părul negru pomădat tare,
Dintr-o cadă uzată iese molatec şi prostănac
Cu vizibile prost cărpăcite, vechi tare;
Apoi gîtul gras şi gri, omoplaţii ţîşnind
în afară; dosul scund care iese şi intră;
Apoi rotunjimile coapselor care par că se-avîntă;
Grăsimea sub piele pare din foi de argint;
Şira-i puţin roşietică; şi din toate apare
Ceva dezgustător de straniu: se văd nu prea clare
Particularităţi care trebuie privite cu lupa...
.43.
ArthurRimbaud'Poem

m

1

Coapsele au două cuvinte gravate: Clara Venus
- Şi tot acest corp planturos leagănă crupa
Frumoasă, sluţită de un ulcer la anus.

1

Prima seară

Ea era graţios dezvelită
Şi indiscreţi arbori greoi
Zvîrleau în geam cite-o creangă-nverzită
Maliţios, spre noi, spre noi.
Şi, mai goală, mîinile-şi împreuna,
în fotoliu-mi simţindu-se bine.
Se-nfiorau de plăcere pe podea
Picioruşele ei fine, fine.
Eu urmăream, culoarea cerii,
Mica rază tremurătoare ca un fir
Din surîsu-i, în fluturarea serii,
Şi pe sînu-i, - gîză peste trandafir.

Sărutam gleznele-i fine.
Ea avu un dulce rîs brutal
Care se răspîndea în triluri line;
Un frumos rîs de cristal.

Sub cămaşă, picioruşele-i deodată
Se salvară cu-n: "Ei, gata, lasă!"
Prima îndrăzneală acceptată
Rîsul ei nu a mai fost pedeapsă!
- Gingaş fremătînd sub buzele mele, -
Ochii blînd îi sărutam, iar ea:
- Capul şi-1 zvîrli - ce pui de lele! -
înspre spate: "E şi mai bine-aşa!...
Domnule, am două vorbe-aţi spune..."
- Restul i-1 zvîrli în sîn uşor
Cu-un sărut, făcînd-o să răsune
într-un hohot larg, promiţător...

- Ea era graţios dezvelită
Şi, indiscreţi arbori greoi
Zvîrleau în geam cîte-o creangă-nverzită
Maliţios, spre noi, spre noi.

Replicile Ninei
El - Piept la piept, fără-ncetare
Ce zici? Noi vom fi, -
Avînd nările pline de boare
Sub razele zglobii
Din zorii albaştri care te îmbăiaza
în al zilei vin?...
Cînd codrul fremătător sîngerează
De amor plin,
Prin fiece mlădiţă, picurii verzi
Germeni născînd, -
Simţi în toate pe care le vezi
Carnea fremătînd;
.48.
Replicile Ninei
Vei zvârli peste firele ierbii
Albul capot
înviorînd cu ochii tăi negri
Azurul tot,
De satul paşnic înamorată
Risipind ca pe un
Val de şampanie înspumată
Rîsu-ţi nebun;
Rîzînd spre mine, ca-ntr-o beţie
O să te-nhaţ
Uite-aşa, - de pleata ta aurie
Şi cu nesaţ,
Voi sorbi gura-ţi de fragi şi mură,
Tu, cît un boţ!
Rîzînd spre vîntul care îţi fură
Un sărut, hoţ,
.49.
Arthw Rimbaud • Poezii
Spre rozul măceş care te-mbată
Rîzînd mereu;
Rîzînd mai ales, nebună fată,
Dragului tău!...
Ani, şaptesprezece! Vei fi fericită!
Şi va cînta
Toată natura îndrăgostită!
Zi-mi: tu mă ia?...
- Braţ la braţ pe îndelete
Neîntrerupt,
Vom învinge păduri şi torente
Şi drumu-abrupt!...
Apoi ca pe o adormită
- Mie, cel îndrăgit -
Ai să-mi spui: tu mă alintă
La nesfîrşit...
.50.
Replicile Ninei
Te voi purta toată freamăt
Prin lăstăriş,
Pasărea va trilui gamă cu gamă
înAluniş...

Mă voi pleca pe buzele-ţi dulci:
Si ne-încetat
Legănîndu-te ca pe-un copil pe care-1 culci,
Voi păşi beat
De sîngele-albastru de sub pielea ta
Netedă, şi
îţi voi spune vorbe fără perdea...
Ei... Ştii tu, ştii...
Vom simţi sevele-n pădure
Pure cum i-s
Şi soarele cu aur o să le-nconjure
Marele vis.
.51.

Seara?... Vom relua drumul pe care-1 cunoa
Alb sub azur,
Hoinărind, ca o turmă ce paşte,
Şi jur împrejur
Livezi cu ierburile albastre
Pline de flori!
Şi va pătrunde în nările noastre
Parfumul lor!
Ne-om întoarce în sat pe-nserate
înspre amurg
Şi peste tot va mirosi a lactate
Cînd umbrele curg;
Va mirosi a coşară, plină
De cald bălegar
Plină de-o suflare caldă şi lină, -
De dosuri mari
.52.
Replicile Ninei
Albindu-se sub o lumină pală;
Pe unde a mas,
O vacă se va balega triumfală
La fiece pas...
- Ochelarii bunicii, - emisfere
Pe nasu-i lung
în liturghie; paharul cu bere
Cu-n cerc de plumb,
între pipele ei, văgăuni
Care, cu semeţie,
Scot fum: buze ca de căpcăun,
Fumînd cu lăcomie,
înfulecă jambon în hartane
De groase felii;
Focul care luminează divane
Şi ce-o mai fi,
.53.

Fesele lucioase şi grase
Ale unui băietan
Care, pe brînci, în ceaşcă-şi îndeasă
Un cap dolofan

Amirosit de un bot care-ntr-una
Mîrîie-ndelung
Lingîndu-i faţa ca luna
Dragului prunc...
Ţeapănă stînd, şezînd într-o rină
Cu chip spăimos
în faţa jarului stă o bătrînă
Cu-n fus de tors;
Cîte, iubito, nu vom vedea prin
Cocioabe, şi
Unde flacăra luminează din plin
Ferestrele gri!...
.54.
Replicile Ninei
- Apoi, mică şi strîns cuibărită
în liliac
Negru şi proaspăt: fereastra pitită,
Umbră îţi fac...
Vei veni, vei veni, te iubesc!
Ne vom distra!
Vei veni, nu-i aşa, şi-apoi, firesc.
Ea - *Şi slujba mea ?*

.55
Micii gurăcască
Vineţi sub neaua care ii ninge
La răsuflătoarea care se-ncinge
Stau cinci copii
în genunchi, - hăinuţe sărace! -
Privind spre brutarul ce face
Pîini aurii...
Ei văd braţul voinic cum frămîntă
Aluatul şi cum îl împlîntă-n
Cuptoru-adînc,
Şi-ascultă cum pîinea se coace.
Cu-n surîs brutarul se-ntoarce
îngînînd un vechi cînt.

.56.

Tupilaţi, ei privesc înainte
La răsuflătoarea fierbinte
Bună ca un sîn.
Şi, cînd blînd bate miezul de noapte
Rumenite, ies calde şi coapte,
Marile pîini,
Cînd, de sub bîrnele-afumate
Cîntă crustele-aromate,
Şi greierii,
Cînd cuptorul cald le insuflă viaţă
Inimile atît li se înalţă
Sub zdrenţării
Că se simt nespus de fericiţi
Bieţii micuţi în chiciură-nveliţi!

- Şi cum stau aşa,
Strecurîndu-şi roze botişoare
Printre gratii ca la închisoare
Cîntînd ceva,
.57.

Dar încet - ca pe o rugăciune..
Aplecaţi înspre acea minune
Ca spre un cer,
Pînă le crapă-n fund nădragul
Şi bluza le flutură ca steagul
Sub vînt, în ger.
20 sept(embrie 18)70
.58.

Roman

Nu eşti serios cînd ai şaptesprezece ani
- O seară bună, cîteva halbe şi o limonada
Cafenele zgomotoase cu lustre lucind diafan!
Şi umbli sub teii-nverziţi de pe promenadă.
Teii miros bine în serile frumoase de iunie!
Aerul uneori e atît de blînd că te-adoarme;
Vîntu-ncărcat de zgomote - oraşul departe nu ni e -
Are miros de bere şi miresme de poame.
.59.

II
- Deodată se iveşte un petic mititel
De-azur întunecat, încadrat de o rămurea,
Străpuns de o maliţioasă, instalată pe el
Cu blînde-nfiorări, mică şi albă, o stea...
Noapte de iunie! Şaptesprezece ani! Te laşi ameţit.
Tăria e-a viţei de vie şi ţi se urcă la cap...
Baţi cîmpii; simţi pe buze un sărut ivit
Tremurînd ca un animal mic şi slab...

.60.

III
Inima nebună Robinsonează-nchipuind romane,
- Cînd în lumina unui felinar pîlpîind scîntei
Trece o domnişoară cu-un oarece farmec
în umbra înfricoşătorului guler ta'fe al tatălui ei...
Şi cum te găseşte catastrofal de copil,
Tot tropăindu-şi micii ei pantofiori,
Se întoarce, sprintenă şi cu mişcări vii...
- Pe buzele tale, atunci, cavatinele mor...
.61.

Eşti îndrăgostit. Pînă în august în extaz.
Eşti îndrăgostit. - Sonetele tale la rîs O îmbie.
Toţi prietenii te-au părăsit, te găsesc fără haz.
- Şi-apoi, într-o seară, a binevoit ea să-ţi scrie!...
- Seara aceea... intri în cafeneaua strălucind diafan,
îţi comanzi bere sau poate o limonada...
- Nu eşti serios cînd ai şaptesprezece ani
Şi cînd sînt teii înverziţi pe promenadă.

29 sept. 1870
.62.
Răul
In timp ce scuipatul roşu de tun se întrece
Să împroaşte albastrul infinitului cer;
Şi stacojii sau verzi, împrejur, ocărite de Rege
în faţa-i, de-a valma, batalioanele pier;
în timp ce o amarnică nebunie toacă,
Şi face din mii de oameni mormane de lut,
- Bieţi morţi! în vară, în iarbă, în plinătatea-ţi sacră
Natură! o, tu care cu sfinţenie pe ei i-ai făcut!...
- Un Dumnezeu rîde nepăsător pe antimisa
Altarelor, sub tămîie, sub potirele aurale;
Care adoarme în legănatul de osanale
.63.
Şi se trezeşte, cînd în mame ucis-a
Bucuria, şi plîngînd cu durere sub bonetele uzate
Lui îi dau banul greu ce în batistă înodat *el*
• 64.
Furiile cezarului
Omul palid, de-a lungul straturilor de flori vii
Se plimbă-n haine negre, cu ţigara-ntre dinţi;
Omul palid şi-aminteşte de florile de la Tuileries
- Şi adesea ochii săi şterşi au sclipiri fierbinţi...
Căci împăratu-i beat de cele două decenii de-orgolii;
Şi-a spus: "Am să sting al Libertăjii clipit
La fel de delicat ca pe-o luminare,-ntr-o zi!"
Libertatea reînvie! Se simte istovit!
E dus pe gînduri. - O! ce nume parcă tresare
Pe buzele-i mute? Ce regrete-1 rod ca un morb?
Nu vom şti niciodată. împăratul priveşte ca orb.
.65.

[1] *Poezii*
îşi aminteşte de Complicele cu ochelari, se pare...
Şi se uită cum ţigara-i de foi descrie
Ca-n serile de la Saint-Cloud, un nor cu sclipire-aurie.

.66.
Către... Ea
Visare pentru iarnă
Iarna, vom merge cu-un tren roz drăgălaş
Cu-albastre pernuţe.
Va fi bine. Cuib de săruturi i-ascuns, pătimaş,
Printre cute călduţe.
Vei închide ochii, să nu vezi, prin fereastra sură
Hîrjonindu-se-n umbrele serii
Acele grozăvenii turbate, adunătură
De draci şi lupi negri, în serii.
Apoi îţi vei simţi obrazul înţepat...
Un sărut mic, ca un păianjen zvăpăiat
îţi va umbla pe gît...
.67.
Arthur Rimbaud - Poezii
îmi vei spune: "Caută-1!" capul înclinînd
Şi ne vom petrece timpul, fiara aceasta căutînd

- Ce se plimbă atît...

în Vagon, 7octombrie (18)70
.68.
■*4-*
■*4-*
7

Adormitul din vîlcea

E un colţ de verdeaţă unde cîntă un rîu
Zburdalnic agăţîndu-le zdrenţe de-argint
Ierbilor; de pe-un munte trufaş, ivit, fără frîu
Soarele; i-o vîlcea de lumină mustind.
Un tînăr soldat, gura deschisă, părul fuior
Şi ceafa-i scăldîndu-se-n a cresonului floare
Doarme; stă-ntins în iarbă, sub un puf de nor
Palid, în patul său verde unde plouă soare.
Cu picioarele-n gladiole, doarme. Tînărul om
Surîde ca un copil bolnav prin somn;
Natură, să-i faci leagăn cald: îi e frig.
.69.

Miresmele, nara n-or să i-o mai înfioare;
Cu mîna pe piept, doarme-n soare,
Tihnit. Două găuri roşii în dreapta îl frig.
Octombrie, 1870

La Circiuma -Verde

ora cinci seara
De opt zile ghetele-mi erau găurite crunt
De pietrele drumului. Intram în Charleroi.
- *La Cîrciuma-Verde* : cerusem pîine cu unt
Şi jambon ce fusese cald şi nu prea.
Fericit, picioarele-am întins sub masa cu postav
Verde: contemplam motivele de pe tapiserii
Foarte naive; şi a fost grozav
Cînd fata cu ţîţe enorme şi cu ochi vii,
- Nu e din acelea să le sperie un sărut! -
Veselă, mi-a adus tartine cum i-am cerut
Şi jambon călduţ pe-o pestriţă farfurie,
.71.

Jambon roz şi alb parfumat cu un căţel
De-usturoi şi-mi turnă berea cu spuma-i niţel
Aurită de-o rază de soare tîrzie.
Octombrie, (18)70
.72.

Ştrengărită

In sufrageria de mahon brună, parfumată discret
De vopsea şi de fructe, lăsat în banii mei
Am înhăţat farfuria cu un nu ştiu ce marafet
Belgian şi m-am adîncit în fotoliul meu rotofei.
Mîncînd, ascultam pendula - fericit şi tăcut.
Bucătăria s-a deschis cu un amiros
- Şi intră servitoarea, nu ştiu ce-o fi vrut,
Cu-n testemel pe capu-i, ştrengăreşte-ntors.
Şi, tot plimbîndu-şi micuţul ei deget, sfios,
Pe obrazu-i catifelat ca piersica, alb şi roz,
Şi făcînd cu gura-i copilărească un naz

.73.

îmi puse farfuriile mai aproape, deşi nu i-am cerut;
- Apoi, desigur, pentru ca să capete-un sărut, -
Şi tainic: "Uite, m-a prins un curent *de* obraz..."
Charleroi, octombrie (18)70
.74.
Strălucita victorie de Ia Sarrebruck
repurtată în strigăte de Trăiască împăratul
Gravură belgiană puternic colorată,
se vinde la Charleroi cu 35 cenţi.
La mijloc, împăratul, într-o apoteoză
Galbenă şi-albastră, ţeapăn, pe cal, arătînd
Strălucitor; fericit, căci viaţa îi apare roză,
Feroce precum Zeus şi, ca un tată, blînd;
De pe jos, bravele Cătane care-şi făceau siesta
Pe lîngă tunuri roşii şi tobe aurii,
Se ridică politicos. Pitou-şi repune vesta
Şi se-ntoarce spre Şef, de faima-i copleşit!

.75.

La dreapta, Dumanet, să se aplece apucă
Pe patul puştii, i se face părul măciucă,
Şi: "Trăiască împăratul!" - Vecinu-i tăcea.,
Apare-un chipiu, ca un soare negru... Mai încoace
Boquillon, roşu şi-albastru, naiv, se întoarce,
îşi saltă burta, şi - arătîndu-şi dosul: - "De ce-a?"..
Octombrie, '70
.76.

Dulapul

Aveam un masiv dulap sculptat; stejarul cu sumbră
Vechime-a căpătat aerul vetust atît de-odihnitor;
Dulapu-i deschis şi toarnă-n a sa umbră
Un val aromat de vin vechi, parfumu-i îmbietor.
Plin ochi, e talmeş-balmeş de străvechi vechituri
De-nmiresmate şi-ngălbenite veşminte, cu de toate
Femeieşti, plin cu dantelării făcute ciur
Cu fişuurile bunicelor cu grifoni pictate;
- Puteai găsi aici medalioanele străbunelor,
Meşe de păr alb şi blond, portrete, presate flori
Al căror miros se-mbină cu-acela al merelor domneşti.
.77.

- O dulap al vechilor vremi, ştii cîte şi de toate
Şi ai vrea să-ţi dezvălui poveştile, căci răbufneşti
Cînd lin se deschid marile-ţi uşi întunecate.
Octombrie '70
.78.
Boema mea
(Fantezie)
Vagabondam, cu pumnii-n buzunarele pleznite
Paltonu-mi devenise o himeră şi el;

Hoinăream sub cer, Muză! numai ţie fidel
Ehehei! Ce de-amoruri visam eu, splendide!
Singurii mei pantaloni aveau o gaură străveche.
Ghemuleţ visător, deşiram pe orice cărare
Rimele. Adăpostul mi-era pe Ursa Mare
Pe cer, stelele şuşoteau în dulcea lor veghe.
Şi eu le ascultam, pe şanţuri de drum şezînd,
Aceste blînde seri de septembrie, picurînd
Rouă pe fruntea-mi, ca un vin ce vigoarea mi-ar dezmierda;
.79.

Unde, rimînd printre umbre fantastice, -
Ca de o liră, trăgeam de nişte elastice
Şireturi ale ghetelor, cu-n picior lîngă inima mea!
.80.

Corbii

Tu, Doamne, cînd pămîntu-i o gheţărie,
Cînd, în cătune istovite
Prelungi vecernii-s murite...
Pe toată firea-acum pustie
Fă să coboare din nori înalţi
Dragi stoluri de corbi minunaţi.
Armii bizare ţipînd cu-ncrîncenare,
Vă-ngheaţă cuibul asprele vântoase!
De-a lungul apelor vîscoase
Pe drumul vechilor calvare,
Şi peste rîpi şi-adînci băltoace
Vă răspîndiţi, vă reîntoarceţi!
.81.

Puzderii, pe-ale Franţei cîmpii
Pe unde dorm cei de curind muriţi
Voi iarna, aşadar, o-nvîrtejiţi,
Trecătorul să aibă-a regîndi!
Fii deci al datoriei vestitor
O negrul nostru cortegiu zburător!
Dar, sfinţi cereşti din vîrf de stejar,
Far pierdut în vrăjita-nserare
Lăsaţi pitulicea de mai celui care
înlănţuie în codrul secular
în hăţişul din care nu e ieşire
înfrîngerea fără regăsire.
.82

Jilţomanii

Negri lupeşti, ciupiţi de vărsat, ochii-ncercuiţi de inele
Verzui, degetele lor noduroase crispate pe femur,
Occipitul garnisit cu harţaguri încîlcite, ca acele
înfloriri de mucegai de pe părăginitul mur;
Ei au grefat prin iubiri epileptice
Fantasta lor osatură în enormele schelete scoapte
Ale jilţurilor lor: picioarele lor cu barele rahitice
Se-nlănţuie din zori şi pînă-n noapte.
Aceşti bătrîni au fost de la-nceput împletiţi cu scaunele
lor,-
Simţind sorii-arzători satinîndu-le pieile groase,
Unde, cu ochii pe geamuri, pe care zăpada se scurge

spălăcitor,
Tremură cu tremurul suferind al broaştelor rîioase.
.83.

Iar jilţurile le-au dat dragostea lor: pămintiu patinat,
După scobiturile fundurilor lor, paiul se lăsase;
Sufletul vechilor sori străluceşte bandajat
în aceste mănunchiuri de spice în care griul fermentase.
Iar Jilţomanii, genunchii la gură, verzi pianiste,
Degetele zece, sub jilţurile lor bătînd darabana
Se-ascultă clămpănindu-şi barcarole triste,
Iar tărtăcuţele lor, clătinări de-amor ritmează de-a valma.
- O! nu-i faceţi să se ridice! Totul ar sta să se surpe...
Ei ţîşnesc mîrîind ca pisicile fugărite,
Săltîndu-şi cu grijă omoplaţii, să turbe!
Tot pantalonul se-ndoapă cu fundurile buhăite.
Şi o să-i auziţi, izbindu-şi capetele cu chelii
De pereţi suri, la nesfîrşit hîrşindu-şi strîmbele picioare;
Şi nasturii hainelor devin pupile sîngerii
Care-ţi imobilizează ochiul în fund de coridoare!
.84.
Jilţomanii
Pe deasupra, au şi o armă ucigătoare, nevăzută:
La înapoiere privirea lor filtrează acel venin morbid
Care umple ochiul bolnav de căţea bătută
Şi tu transpiri, într-o cumplită pîlnie sorbit.
Reaşezaţi, cu pumnii strangulaţi de manşete cu sline,
Meditează la cei care i-au făcut să se urnească
Şi, din zori şi pînă-n seară, gîlci în ciorchine
Sub bărbiile stafidite se zbat să pleznească.
Cînd somnul paşnic i-a sărutat pe viziere,
Ei visează pierduţi în jilţuri fecundate,
Reale amurete de jilţuri în chip de liziere
Care vor fi garnisite cu birouri minunate;
Flori de cerneală virgule de polen scuipînd
îi leagănă de-a lungul lăsatelor pe vine calice,
Cum lujerul de gladiolă leagănă al libelulei avînt
- Şi membrele le sînt iritate de ţepii de pe spice.
.85.
Cap de faun
In frunzişuri, scrin verde cu aur încrustat,
în frunzişuri încâlcite şi cu podoabă vie
De flori minunate-n care sărutu-i îngropat,
Vioi şi spintecînd spumoasa broderie,
Ochii mari şi-i arată un faun zăpăcit
Şi muşcă din flori roşii cu dinţi albi; din hăţiş
Smolită şi sîngerie ca un vin învechit
Gura lui hohoteşte printre rămuriş.
Şi după ce-a tulit-o - ca o veveriţă - abraş
Rîsu-i mai vibrează pe frunze încă multă vreme
Şi îl vezi straşnic speriat de un căldăraş, -
Sărutul de aur al Pădurii, - care pleacă-alene.
.86.
Vameşii
Cei care spun: Afurisenie, cei care spun la dracu şi basta, ■

Soldaţi, marinari, rămăşiţe ale Imperiului, pensionari,
Sînt nimic faţă de Paznicii Tratatelor, cari
Sfîşie azurul grănicer cu securi ca o năpastă.
Pipa-n dinţi, sabia-n mînă, neobosiţi, cu emfază,
Cînd umbra-mbălează pădurea ca botul unei vite,
Pornesc, luîndu-şi buldogii, să-şi exercite
Cumplitele lor chefuri, cînd se înnoptează!
Somează fauniţele în numele legilor actuale
înhaţă Fauştii şi Diavolii cu dispreţ.
"Fără de-astea, vechiturile! Depuneţi ce-aveţi!"
.87.
Arthur Rimbaud • Poezii
Pipa-n dinţi, sabia-n mină, neobosiţi, cu emfază,
Cînd umbra-mbălează pădurea ca botul unei vite,
Pornesc, luîndu-şi buldogii, să-şi exercite
Cumplitele lor chefuri, cînd se înnoptează!
Somează fauniţele în numele legilor actuale
înhaţă Fauştii şi Diavolii cu dispreţ.
"Fără de-astea, vechiturile! Depuneţi ce-aveţi!"
Cînd tinereţea iese-n calea luminăţiei sale,
Vameşul în cursa percheziţiei o mînă!
în iad cu Delicvenţii ce i-au trecut prin mînă!
.88.
Rugăciune de seară
Stau aşezat ca un înger în mîinile unui bărbier
Cuprinzînd o halbă cu striate canale,
Ipogastrul şi gîtu-aplecate, o Cambier
între dinţi, în aerul gros ca nişte pînze imateriale.
Asemenea caldelor excremente de porumbar ruinat
Mii de vise-mi iscă arderi lente şi-mi este
Inima tristă ca scoarţa de pom imaculat
Pe care o sîngerează aurul uscăciunilor funeste.
După ce m-am curăţat de vise cu grijă, mă înfoi
Avînd băute treizeci sau patruzeci de halbe, şi pun stop
Să mă reculeg pentru a da frîu unei stringente nevoi;
.89.
Artkur Konbaud • Poezii
Blînd ca Domnul din cedri şi din isopi,
Mă piş, către cerul brun, foarte lung şi foarte înalt,
sămăostoi
Cu asentimentul marilor eliotropi.
.90.
Ontec de lupta parizian
A venit primăvara, aşadar,
ăcidintreProprietătivem
îi dezvăluie frumuseţea dtvezx.
0,Mai<Cedelirdecoate-go^
,Bagneux,Asmees,
Cumazvîrlsăminţap
Au chipie, baionete şi tam-tam
Nu rable cu ţevi ca strămoşii
Şi yole care nu au ş-am... ş-am..
Brăzdează lacul cu ape roşii!
.91.
ArthurRimbaud •Poezii
Ditai chiolhan, să te ţii

Cînd ne vin peste cocioabe
Turnînd drăcii de cuie aurii
Şi pun zorilor triste podoabe!
Thiers şi Picard sînt parcă nişte Eroşi
înhăţători de eliotropi,
Din petrol fac Coroţi luminoşi;
Iată-i devastîndu-şi tropi...
Ei sînt intimi cu Marele Truc!...
Şi Favre, între gladiole culcat
Dă apă la mîţe ca năuc
Smiorcăindu-se ca apucat!
Oraşul are pavajul fierbinte,
în ciuda duşurilor cu petrol,
Trebuie, cu alte cuvinte,
Să vă scutim de-al vostru rol..
.92.
Cîntec de luptă parizian
Şi Ruralii care se cuibăresc
Lăsaţi pe vjne-n tihnite pitiri,
Ascultă crengile cum troznesc
Sub roşieticile striviri!
.93
Lăsări pe vine
Cu mare întîrziere, cînd îşi simte stomacul încărcat
Stînd fratele Milotus, cu-n ochi la lucarna din pod,
De unde soarele, lucind ca un vas bine frecat,
îi lansează o migrenă şi îl orbeşte nerod,
îşi saltă sub cearceaf pîntecele său de prelat.

El se răsuceşte sub cuvertura sură
Şi coboară, cu genunchii la stomacul încărcat,
îngrozit ca un bătrin ameninţat să zacă în propria-i **urdurl**
Căci trebuie, - pumnul, pe toarta oalei crispat, -
Să-şi suflece de pe şale cămaşa pîn'la gură!
.94.
Lăsări pe vine
Deci, el s-a lăsat pe vine, friguros, cu picioare
Chircite, tremurînd sub soarele cald care lipeşte
Gălbeneli de brioşi pe hîrtia geamurilor chioare;
Iar nara bietului om cu lumînările luceşte,
Şi ca un polip uriaş, nasu-i palpită în soare.
Bietul om e ars de fierbinţeli, braţul sucit strîmb e,
Cu gura la burtă; îşi simte şalele perpelite la foc
Şi i se pîrlesc izmenele şi pipa-i face zîmbre;
Ceva asemeni unei păsări se leagănă ca-n joc
La pîntecele său potolit, ca nişte maţe, în trîmbe!
în jur, dormitează o harababură de mobile tîmpite,
De zdrenţe pline de jeg cu provenienţe năclăioase;
Taburete, mici fotolii ciudate, sînt înghesuite
Prin colţuri întunecate: bufetele au boturi melodioase
Din care bufneşte o somnolenţă plină de pofte sordide.
.95.
cii

Scîrboasa căldură sufocă strîmtoarea-ncăperii;

Capul bietului om în bulendre înecat e;
El simte cum îi cresc pe pielea jilavă perii
Şi, ades, tot icnind violent, cu gravitate
Grotescă, se scapă, clătinîndu-se,-n serii....
Şi seara, în razele lunii, ce i-a desenat
La conturul şezutului pete de lumină albă
O umbră clară se lasă pe vine, pe un fond lat
De zăpadă roză, asemănătoare cu o nalbă...
Fantastic, un nas o urmăreşte pe Venus în ceru-ndepărtat.
.96.
Lui M.P.Demeny

Poeţii de şapte ani

Şi Mama, închizînd cartea de rugăciune,
lese foarte satisfăcută şi dură, cu aerul ei care impune,
Fără să vadă în ochii albaştri şi sub fruntea boltită
Sufletul copilului răvăşit de o silă neţărmurită.
cu
Fără-ncetare îl speteau multele îndatoriri;
Foarte isteţ; numai că unele îndîrjiri
Erau semnele unei neplăcute prefăcătorii;
în umbra culoarelor cu tapete mucezii
Trecînd, scotea limba, îşi încleşta pumnii pe vintre
Şi strîngea ochii pînă vedea stele verzi înainte.
Spre seară, avea un refugiu! sub felinar
Căţărat, era văzut cum se scălîmbăia pe pălimar
Sub un ochi de lumină venind de sub acoperiş.
.97.
Arthur Rimbaud • Poezii
Vara, mai ales, prostit, năuc, căuta pe furiş
Să se ascundă în răcoarea din closete:
Fără oprelişte, gîndea acolo tihnit, pe-ndelete.
Cînd, spălat de miasmele zilei, grădina străbună
Din preajma casei, în iarnă, era luminată de lună,
Se ghemuia la picioarele unui zid, în lut înfundat,
Şi printre nălucirile care-l copleşeau neîndurat,
El asculta foşnetul plantelor căţărătoare.
Vai! Se înţelegea doar cu acei copii care
Firavi, tîmpi, curgîndu-le din ochi, goi
Pitindu-şi mîinile gălbejite şi mînjite de noroi
Sub haine puţind a murdărie şi bătrînicioşi,
Glăsuiau potolit ca nerozii, soioşi!
Şi, cînd descoperea la el mila pentru imunda sărăcie,
Mama se îngrozea; efuziunea lui, cu străşnicie,
Se revărsa asupra acestei surprinderi, fără cuvinte.
Era grozav. Ea avea privirea albastră - care minte!
La şapte ani ticluia romane, cîte-o poveste
Cu viaţa deşertului, unde Libertatea domneşte,
.98.
Poeţii de şapte ani
Prin păduri, sori, rîuri, savane!... El se inspira
Din revistele ilustrate în care, absorbit, privea
Spaniole rîzînd şi frumoase italiene.
Cum venea, ochi negrii veselă-n veşminte indiene
- Opt ani - fetiţa muncitorilor de dincolo de ulucă
Ea, mică sălbatecă, şi cum ea sărea ca o nălucă,

Pe ascuns, în spatele lui, scuturîndu-şi cosiţele dese
Şi cum el era sub ea, el o mușca de fese,
Fiindcă ea nu purta niciodată chiloţi;
- Şi, învineţit de pumnii şi călcîiele ei, făcut boţ
Lua cu el savoarea pielii ei în camera sa.
îl îngrozeau searbădele duminici de iarnă cînd sta
Sclivisit, în faţa unui gheridon de acajou şi
Citea dintr-o Biblie cu coperţi prăzulii;
în dormitor, noaptea, dădeau buzna vise spăimoase.
Nu-1 iubea pe Dumnezeu; ci pe oameni, care în amurguri
cîinoase,
în bluze, negri, pe care-i privea cînd reveneau în mahala,
Şi cînd strigătorii, cu trei bătăi de tobă-i aduna
Făcînd ca în jurul edictelor mulţimea să rîdă şi să urle.
- Visa preerii copleşite de amor, în care strălucitoare hule,
Miresme proaspete, păpădii de aur îşi săvîrşesc
Legănările line şi se-avîntau în zborul lor firesc!
.99.
Arthux Rimbaud • Poezii
Şi ce-1 mai atrăgeau acele lucruri întunecate
Cînd, în camera golaşă cu obloanele lăsate
Cumplit de umedă, vineţie şi mare
îşi recita romanul, îmbogăţindu-1 iară-ncetare,
Plin de grele ceruri pămîntii şi de codri înecaţi,
De flori voluptuoase în copaci cosmici dezrădăcinaţi,
Ameţeală, prăbuşire, debandadă şi vai şi alelei!
- în timp ce mahalaua îşi trăia viaţa ei,
- Culcat pe nişte pînze vineţii, în singurătate
îşi prefigura corabia cu intensitate!
26 mai 1871
.100

BISUQT3CA JUDEŢEANĂ
- CLUJ -

Săracii în biserică

Grămădiţi între bănci de stejar, prin colţurile bisericii
Unde li se răceşte puţinda suflare, - priviri curioase
Se holbează la corul strălucitor şi la harnicii
Douăzeci de urlători care urlă cîntări pioase;
Ca pe-o miroasnă de pîine sorbind mirosul de ceară,
Fericiţi, umili ca nişte cîini ciomăgiţi,
Săracii către Dumnezeu, stăpîn şi domn, iară şi iară,
înalţă rugile lor caraghioase,-ndîrjiţi.
Femeilor le pică bine în scaune să se-nşurube
După şase zile negre-n care Domnul le-a zăpsit!
Ele leagănă, înfăşuraţi în ciudate şube
& [1]< neostoit.
- <*-
Arthur Rimbaud • Poezii
Cu sînii dezveliţi plini de jeg, aceste pomanagiţe
Cu o rugăciune în ochi şi nerugîndu-se la nimic,
Privesc cum mişună o şleahtă făcînd fiţe
De puştani cu pălării scălîmbe şi puse şoltic.
Afară, frigul, foamea, bărbatul beţivan;
E bine: încă o oră; după belele, ponoase!
Dar acum, în preajmă, nazalizînd, se văicărea avan
O colecţie de epave flenduroase;

Sînt aci acei epileptici şi acele sălbăticiuni
De care te fereşti de obicei pe la colţuri de stradă;
Şi bălăbănindu-şi nasu-n liturghii din străbuni,
Acei orbi călăuziţi de cîini din ogradă-n ogradă.
Şi toţi, îmbălînd crezul cerşetor şi stupid
Recită jeluirea fără sfîrşit către Hristos
Care visează sus, împalidat de vitraliul livid,
Departe de cel slab şi păcătos şi de răul burtos,
.102.
Săracii în biserică
Departe de miazmele trupului şi de stofă mucezită,
Farsă prosternată şi sumbră de purtări respingătoare
- Iar slujba, cu expresii căutate e înflorită,
Şi misticitatea capătă intonaţii pline de ardoare,
Cînd, din stranele unde razele soarelui pier,
Graţii de rind, zîmbet acru, Doamnele cu stare
Din cartiere distinse - o, Isuse! - bigotele gălbejite, cer
Să le fie sărutate degetele uscate la aghiazmatare.
.103.
Inimă furată
Inima-mi tristă varsă la pupă
Inima-n veşmînt de caporal;
Ei aici se pişă după
Inima-mi tristă varsă la pupă
în mascările de trupă
Stîrnind rîsul general,
Inima-mi tristă varsă la pupă
Inima-n veşmînt de caporal!
Superfalice, marinăreşti
Mascările lor o depravară!
Se văd la cîrmă nişte freşti
Superfalice, marinăreşti
O valuri abracadabranteşti
Inima-mi spălaţi-o de povară!
.104.
Arthur Rimbaud • Poezii
Superfalice, marinăreşti
Mascările lor o depravară!
Gol cînd le va fi paharul
Ce va fi, o, inimă furată?
Bahic, va fi greu calvarul:
Cînd secat va fi paharul;
Mă vor arde crampele ca jarul,
Inima-mi de-o fi secată
Gol cînd le va fi paharul
Ce va fi, o, inimă furată?
Mai 1871
V
.105.
Orgie pariziană
sau
Parisul se repopulează
O, laşilor, iată! Revărsaţi-vă-n hale!
Soarele va curăţa cu plămînu-i ardent
Bulevardele pe care barbarii le-umplură cu jale.

Iată Cetatea sfîntă, durată în occident!
Duceţi-vă! va fi împiedicată reizbucnirea răzvrătirii,
Deci iată cheiuri, iată bulevarde, imensul palat,
Şi casele pe care se-mprăştie azuriul firii
Şi pe care într-o seară văpaia bombelor le-a înstelat!
.106.
Orgie pariziană
Palatele moarte vîrîţi-le in ocniţe de scînduriî
Trecuta zi de groază în ochi vă reapare.
Sînteţi turma aprigă cu înfricoşătoare orînduri
Să fiţi nebuni, veţi fi ai naibii fiind fiare!
Voi, haite în rut, care vă grozăviţi dezlănţuite,
Vacarmul crîşmelor de lux vă poftesc, stîrnindu-vă.
Tăbărîţi!
înfulecaţi! Iată barbara desfătare în convulsii cumplite
Care coboară pe străzi. O beţivi posomoriţi,
Beţi! Privind cum lumina, coborînd strălucitoare,
Scormoneşte în faţa voastră prin puhoiul de bogăţii,
Nu începe să vă curgă balele în pahare,
Cu privirea pierdută în depărtări pustii?
Devoraţi tot, pentru Regina cu fese libertine,
Priviţi isprava stupidelor sfîşieri
Scindante! Priviţi în nopţi fierbinţi cum se aţine
Liota de idioţi, hodorogi, sluji, jongleri!
.107.
Arthw Rimbaud • Poezii
O, suflete de tîrîturi, voi guri hrăpăreţe
Funcţionaţi vîrtos, voi guri de putori!
Pentru-aceşti bicisnici vin ca la ospeţe...
Vă băurăţi cinstea-n mod ruşinos, o învingători!
Adulmecaţi cu nesaţ duhorile superbe!
Cu otrăvuri tari gîtlejurile să vi le îmbibaţi!
Plecîndu-şi mîinile sale pe cefele voastre imberbe
Poetul vă spune: "O, laşilor, fiţi necugetaţi!
Fiindcă scotociţi pîntecele Femeii cu foame,
Ii cereţi încă şi încă cîte o zvîrcolire
Tumultuoasă, asfixiind cuiburile voastre infame
Pe pieptul ei, într-o greţoasă strivire.
Sifilitici, regi, nevolnici, ventrilogi,-demenţe!
Cu ce se poate alege tîrfa Paris
Din trupurile voastre, din ale voastre otrăvuri şi zdrenţe?
Se va lepăda de voi, scandalagii compromişi!
.108.
Orgie pariziană
Şi cînd veţi fi la pămînt, gemînd din măruntaie,
Cu coastele distruse, cerîndu-vă banii, într-o zi,
Roşia curtezană, cu sînii mari gata de bătaie
Departe de spaima voastră va-mpiedica noi bătălii!
Cum te zbuciumai cu atîta dîrzenie prin urgii
Paris! Cînd primeai atîtea lovituri, - sub izbiri,
Cum gemeai, în ochii tăi limpezi căutînd să reţii
O fărîmă din bunătatea falsei reînoiri,
O, cetate îndurerată, cu puterile slăbite,
Cu pieptu-nainte şi ochiul spre-acel viitor îndreptat
Care va deschide pe paloarea-ţi porţi nesfîrşite, -

Cetate pe care-o binecuvîntase Trecutu-ndepărtat;
Trup reînviat pentru suferinţa care vine
Rebei deci chinuitoarea viaţă care ţi s-a dat,
Şi simţi livida viermuire scurgînduţi-se-n vine,
Şi dragostea ta măcinată neîncetat!
.109.
Arthur Rimbaud • Poezii
Şi poate, cîndva, viermii, viermina lividă
Nu va mai împiedica suflul tău de Progres
Căruia Vampirii nu-i stinseseră ochiul de Cariatidă
Unde plînsul astral cădea-n straturi de-azur des.
Cu toate că a te revedea în această postură
E-ngrozitor; deşi n-a devenit vreodată o cetate
Ulcer mai puturos în viguroasa Natură
Poetul îţi spune: "Frumosu-ţi splendid ne-ncetat e!"
Furtuna te-a făurit supremă poezie;
Imensa deplasare de forţe ţi-e salvatoare;
Ţi-ai dus treaba la capăt, Cetate mereu vie!
înfundă stridenţele-n inima goarnei nepăsătoare.
Poetu-şi va asuma suspinul celor Mişei,
Ura Ocnaşilor, vaietul celor afurisiţi;
Şi razele sale de iubire le vor biciui pe Femei.
Strofele mele vor vibra! Iată! iată! bandiţi!
.110.
Orgie
Societate, totul este restabilit: - orgiile cumplite
îşi plîng vechile horcăieli în vechi lupanare;
Şi lampioanele-n delir, pe ziduri înroşite
Fumegă sinistru spre zările fără culoare!
.111.
Miinile Jeanne-Mariei
Jeanne Mărie are mîini vînjoase
Mîini triste ce vara le fana
Mîini moarte par mîinile-i arse
- Sînt ele mîini de Juana?
Au luat ele unsoarea brună
Din mocirla voluptăţii?
S-au muiat sub daruri de lună
în iazul seninătăţii?
Au băut ceruri barbare
Calme pe genunchi plăcuţi au stat
Au răsucit ele ţigare
Sau diamante au traficat?
.112.

Mîinile Jeanne-Mariei
La picioare-nfiorate de Madone
Flori de aur au ofilit?
E negrul sînge al beladonei
Ce-n palnje-i licăre-adormit?
Mîini de diptere vînătoare
în care bîzîiră slăvi
Aurorale, spre nectare?
Mîini decantatoare de otrăvi?
O! care vis de ele atras-i

în legănări? Poate barbar
Un straniu vis de către Asii
Sau din Sion, din Kengavar?
- Mîini ce portocale nu vîndură
Nici nu se-nlutiră pe vreun zeu;
Mîini ce nu au stat în udătură
Spălînd la scutece din greu.
.113.
Arthur Rimbaud • Poezii
Nici mîini de cumătră nu-s sortite
Şi nici de muncitoare grosolane
Pe lemne puţind a uzine, pîrlite
De-un soare-mbătat de gudroane.
Ele sînt frîngătoare de jug
Mîini ce se întind leal
Mîini fatale de nou demiurg
Mai puternice decît un cal!
Ca un cuptor arzînd, viteze
Şi ferme, făr'de rătăciri
Ele cîntă doar Marseieze
Şi niciodată Miluiri!
Astea vă vor gîtui, o, doamne
Netrebnice, miinile vi le vor strivi
Nobile femei, cu mîini infame
însulemenite, carminii,
.114.
Mîinile Jeanne-Mariei
Lumina ăstor mîini iubitoare
Capete de mioare încălzeşte!
Falangele lor încîntătoare
Soarele cu-n rubin le-mpodobeşte!
O grea povară plebeie
Le-mbrunise ca pe-un sin vestejit;
Pe mîinile acestea putuse să-şi deie
Sărutul Revoltatu-ndîrjit!
Ele-au pălit cu precădere
La soarele cu dragoste-ncărcat
Pe ţevile de mitraliere,
Prin Parisul răsculat!

Ah! uneori, o, Mîini muncite
Pe-ai voştri pumni pe care ni se zbat
Buzele pe veci dezmeticite
Scrîşneşte-un lanţ in piele încrustat!
.115.
Arthur Rimbaud • Poezii
O stranie tresărire se zbate
în adîncul nostru cînd, duşmănos,
Vor să vă despoaie, mîini curate,
Făcîndu-vă degetele să sîngereze pîn'la os.'
.116.
Infirmierele
Tînărul bărbat cu ochi scînteietori, cu pielea brună,
Care-ar trebui să-şi poarte gol trupu-i bine făcut,
A cărui frunte e încununată de raze de lună,

Adorată, în Persia, un Geniu necunoscut,
Impetuos, cu gingăşii de fecioară
Şi tulburi, fudul cu primele-i izbucniri,
Ca mările tinere, seve ale nopţii de vară,
Ce se tăvălesc în paturi cu diamantine luciri;
Tînărul bărbat, în faţa uriciunii vieţii, se scufundă,
în adîncu-i zvîcnind cu o furie firească,
Şi totul fiind o rană, eternă şi profundă,
După infirmiera-i începe să tînjească.
.117.

Dar, o, Femeie, numai simţire şi blîndă mărinimie,
O, tu infirmieră de fel nu eşti, de fel
Nici privire-adîncă, nici pîntec pe care-o umbră-adie,
Nici degete uşoare, nici trup tras prin inel.
Oarbă netrezită, cu pupile uriaşe
înlănţuirea noastră un singur lucru spune:
Tu eşti aceea care depinzi de noi, purtătoare de sîni,
gingaşe,
Noi te legănam, încîntătoare şi gravă Pasiune.
Urile-ţi, lîncezirile-ţi chinuitoare, toropelile tale,
Şi brutalităţile suferite-n trecut, o, tu prea bună
Noapte şi atît de îngăduitoare, nouă ni le dai, totale,
Ca un surplus de sînge revărsat în fiecare lună.
- Atunci cînd Femeia, o clipă îngreunată, acea teroare,
Amorul,, chemare a vieţii şi cîntul făptuirii,
Vin Muza cu dîrzenie şi Justiţia cu vigoare
Să le desfacă de această tiranie a firii.
118.
Infirmierele
Ah! neîncetat însetat de frumuseţe şi de tihnă,
Abandonat de cele două crude surori, gemînd
Cu duioşie după âflare-n almeice braţe
Îşi poartă-n natura-nflorită fruntea sîngerînd.
Dar neagra alchimie şi sfintele aflări
îl scîrbesc pe rănitul adînc ştiutor plin de trufie;
El simte potopindu-1 cumplite însingurări.
Atunci, şi într-adevăr măreţ, nesperiat de sicrie,
Atunci, crezînd în vastele finituri, Vise şi Hoinăreli
îndelungi, prin nopţile-Adevărului, o, himeră
Te cheamă-n sufletu-i şi-n trupu-i rănit de-amăgeli
O tu tainică Moarte, o, tu infirmieră.
Iunie 1871
.119.
Vocale
A negru, E alb, I roşu, U verde, O bleu: vocale,
Mă voi opri asupra obîrşiei voastre latente:
A, brîu negru păros de muşte stridente
Bîzîind peste putori infernale,
Goluri de beznă; E, puritate de corturi şi de boare
Suliţi de gheţari semeţi, regi albi, înfiorări de plante sfioase;
I purpură, sînge ţîşnit, rîs de buze frumoase
în mînii sau beţii ispăşitoare;
U, cicluri, a mărilor vajnice divină vibrare,
Pacea păşunilor semănate cu vite, pacea ridurilor pe care
Alchimie, pe frunţile studioase o pui;

.120.
Vocale
O, supremă Goarnă plină de-ascuţite Mngeri,
Tăceri străbătute de Lumi şi de îngeri:
- O Omega, raza violetă a Ochilor Lui!

.121.
Steaua a plîns roz în urechile-ţi cochilii,
Infinitul a curs alb din creştet spre coapsele-ţi înguste,
Marea a brobonit cu roşu sînii-ji arămii
Şi Omul a sîngerat negru la vintrele-ţi auguste.
.122.

XLIII
i 'ueernicul rămase drept pe spetii lui solizi;
O rază îi aurea umerii; pe mine, sudori
MA trecură: "Tu vrei să vezi fulgerări de bolizi?
şi nemişcat, să asculţi zumzetul curgător
A\ constelaţiilor şi al roiurilor de asteroizi?
"De crudele feste-ale nopţii creştetul ţi-e pîndit
O, Cucernice! Trebuie găsit un acoperiş. Ruga ţi-o grăieşte
lluzcle-ţi, în postavu-ţi pierzînd-o lin şi-năbuşit.
Şi dacă vreun rătăcit poarta ţi-o sileşte
Spune: "Frate, mergi mai departe, eu sînt un nevolnic
schilodit!"
Şi Cucernicul rămase neclintit, în cumplita pînă în zare
Albăstrime a pajiştilor sub soarele mort:
"Oare-ţi vei scoate genunchieru-n vînzare
(), Bătrîne! Pelerin Sfint! Bard întru Amor!
Itocitor al Măslinilor! Mîini înmănuşate de-ndurerare!
.123.
Arthur Rimbaud • Poezii
"Barbă a neamului şi pumn al cetăţii
Credincios negrăit de blînd: o, suflet ce-ai băut cupa ar
A nobleţii şi-a virtuţii, a dragostei şi-a orbirii judecăţii
Cucernice! mai crud şi mai dezgustător decît o fiară
Eu sînt cel ce sufăr, eu sînt revoltatul nedreptăţii!
Şi toate astea mă fac să plîng în hohote, o, netot,
Şi să rid cu poftă de faimoasa speranţă a iertării tale!
Eu sînt blestemat, tu ştii! Sînt năuc, nebun, slab, tot
Ce vrei! Dar vezi-ţi de-ale tale, nu e altă cale,
Cucernice! Nu vreau nimic de la cugetul tău cel nerod."
Tu eşti Cucernicul, fie, Cucernicul! Tot ce se poate!
E drept că spiritu-ţi şi seninele tale simţiri
Precum cetaceiele se smiorcăie în noapte!
Că te prefaci că proscrii şi pomelnicele-ţi deşiri
Pe spăimoasele capete ale cîrjelor tale boante!
124.

XLIII
tu eşti ochiul Domnului! laşul! Şi cînd trufaşe
Nepâsătoare tălpi divine vor trece peste ceafa mea,
I > ii laş vei fi! O, creştetu-ţi mişunînd de lindini se-ngraşe
Cu Socraţi şi Isuşi, Sfinţi şi Cucernici, phua!
« i n\;i\i-l pe Afurisitul suprem al nopţilor sîngeroase!"

M i mam acestea pe pămînt, şi noaptea de ginduri plină
Umpluse cerurile în timpul febrei mele.
Ml um reînălţat capul: fugise năluca divină...
1 ,ulnd cu sine ironia cumplită a gurii-mi rebele...
Vlnturi de noapte, Afurisitul vă cheamă! Daţi-i lumină!
în vreme ce în tăcere sub pilaştri
I >« azur întinde comete şi întretăieri
l i inversate, clocot uriaş fără dezastre
< HUinea, etern veghetoare, vîsleşte printre luminoşii ceri,
1^1 **din** dragaua-i în flăcări, lasă să se scurgă aştrii!
< >h! Să plece, el, cu gîtul cravatat de ruşine,
Ko/.înd fără-ncetare plictisul meu,
.125.

Ca zahărul dulce, cariile dentine.
- Ca o căţea după asaltul vajnicului dulău
Ce-şi linge fundul de care atîrnă un maţ tîrit cu sine.
Şi ce mai vorbea de carităţi pîngărite şi de propăşire...
- Mi-e scîrbă de toată această preoţime cu burţi straşnice
Care apoi cîntă: nana, ca nişte copii aflaţi în neştire,
Gata să-şi dea duhul, idioţi blînzi cu scînciri năpraznice:
O, Cucernici, ne vom caca în vintrele voastre-n neştire!
. 126.

I

Domnului Theodore de Banville

Ce li se spune Poeţilor cu privire la Flori

V:

. rasăzică, mereu înspre negrul azur
Unde tremură mări de topaze
în amurgu-ţi îţi vor da înconjur
Crinii, dătători de extaze!
în epoca noastră de sagori,
Cînd plantele trudesc zeloase
Crinul va bea albastrele orori
Din Prozele-ţi religioase;
.127.

- Crinul domnului de Kerdrel
Sonetul de la optsuteşitreizeci
Crinul ce se dă lui Menestrel
Cu garoafe şi-amarante, deci!
Crini! Crini! Cum nu mai aflaţi!
Şi în Versul tău, ca mînecile uşoare
Ale Pescareselor cu paşi catifelaţi,
Flutură această albă floare!
Totdeauna, Dragă, cînd faci baie,
Se umflă-n ale dimineţii unde
Cămaşa ta cu subsuoarele bălaie,
Pe miozotisele imunde!
Amorul nu-i supus vămilor tale
Ca Liliacul - legănat de-o boare!

Şi Violetele Pădurale,
Dulci scuipaţi de Nimfe barbare!.
.128.
Ce li se spune Poeţilor

1

II
O, Poeţi, ce mai aveaţi din plin
Roze, Roze răsuflate
Roşii pe ţepoasele tulpini
Şi de mii de-octave-ngogonate!
BANVILLE ce le-a mai plouat
Singerinde, răsucite
Năucindu-1 pe neavizat
Cu lecturi invers binevoite!
La voi In codrii şi-n cîmpii
O, fotografi, firi potolite!
Flora e diversă cum ar fi
Dopurile sticlelor golite!
.129.
Arthur Rimbaud • Poezii
Aceeaşi vegetaţie Franceză
Ţepoasă, ftizică şi caraghioasă
Pe unde vintrea dulăilor fără lesă
Pluîeşte-n pace cind seara se lasă;
Aceiaşi, după-ngrozitoare desene,
Lotuşi albaştri şi Heliante,
Stampe roze, sfinte teme,
Pentru tinere cuminecante!
Oda Aţoka merge foarte bine
Cu Strofa în fereastră de cochete;
Şi grei fluturi de lumine
Se balegă pe Margarete!
Vechi verdeţuri, vechi galoane!
O, vegetali biscuiţei!
Flori fantastice-ale vechilor saloane!
Ca greieri, nu ca şerpi cu clopoţei,
.130.
Ce li se spune Poeţilor
Aceste plîngăreţe boante vegetale
Pe care Grandville le-a pus pe liziere
Şi care-au supt culori de ale
Aştrilor mărunţi prin viziere!
Hîrburile voastre de ţîrlîitoare
Secretă preţioasele glucoze
Maldăr de ghiveci în vechi tipare,
Crin, Aşoka, Liliac şi Roze!...
.131
Arthur Rimbaud • Poezii
III
O, alb Vînător ce goneşti fără-ncetare
De-a lungul imaşului panic
Nu poţi, nu trebuie oare

Să-ţi cunoşti un pic spaţiul botanic?
Tu vei face să se succeada, teamă mi-i
Grillonilor roşii Cantaridele
Aurului Riourilor Rinurile azurii
Pe scurt, Norvegiilor Floridele;
Dar, dragul meu, azi Arta nu mai poate îngădui
- Acesta-i adevărul, pentru
Eucalipţii uimitori, de a fi
îngrămădiţi într-un hexametru;
.132.
Ce li se spune Poeţilor
I-auzil... Ca şi cînd uriaşii Mahoni
Nu serveau, chiar şi-n a noastră Guiane,
Decît năvălirilor maimuţoilor, bonomi,
în delirul copleşitor de liane!
- în concluzie, o Floare de Rosmarină,
Sau de Crin, vie sau moartă, preţuieşte oare
Cit un excrement de pasăre marină?
Sau cit o lacrimă de candelă oarecare?
Astea sînt gjndurile mele!
Chiar tu, colo jos tolănit
într-o cabană de bambus, - jaluzele
Lăsate - draperii brune de cit, -
Tu însuţi vei rasoli înfloriri
Demne de Oise-uri fistichii!...
Poete! Acestea sînt îndrituiri
Nu mai puţin rizibile ca deşartele trufii!.
.133.
Arthur Rimbaud • Poezii

m

IV
Descrie nu pampasuri primăvării
întunecate de-nfricoşătoare revolte,
Ci tutunăriile, marile bumbăcării!
Descrie exoticele recolte!
Spune, cap pleşuv ce Phoebus îl tăbăcea,
Din cîţi dolari poţi face rente
Cu Pedro Velasquez sau Havana;
La naiba marea din Sorente
Unde-s mii de Lebede sub cer;
Ci strofele-ji să dea de ştire
Despre hărtăniţii Manglieri
Vlăguiţi de mlaştini şi de hidre!
.134:
Ce li se spune Poeţilor
Catrenu-ţi sare-n codri-nsîngeraţi
Şi revine să propună pentru Lume
Diverse subiecte de albi zaharaţi,
De siropuri pentru tuse şi de gume!
Să ştim, prin Tine, acele bălăioare
Piscuri înzăpezite, către Tropice

De sînt cumva ouă de insecte oarecare
Sau sînt lichene microscopice!
Află, o, Vînătorule, asta ne place,
Nişte alizarine parfumate, din aste
Pe care Natura-n pantaloni le face
Să-ncolţească! - pentru-Armatele noastre!
Află, pe lîngă Pădurile adormite
Flori cu nişte boturi semănînd
Care vomează alifii aurite
Pe păr sumbru de Bivoli curgînd!
.135.
Arthur Rimbaud • Poezii
Află,-n livezi sălbatice, unde cu-Albastrul joc
Argintul Spicelor face luminiscenţe,
Calice pline de Ouăle de foc
Care mocnesc printre esenţe!
Află Scaieţi cu cotonice torturi
Unde zece măgari arzători
Să tragă pînă cad in boturi!
Să devină scaune, află Flori!
Da, află in inima negrelor filoane
Flori ca pietrele, - faimoase
Care în durele lor ovule bălane
Să aibă amigdale gemoase!
Serveşte-ne, o, Farseur, tu o poţi,
Pe tăvi aurite nemaiaflate
Tocane de Crini, compoţi
încleind polonicele noastre-Alpacate!
.136.
Ce li se spune Poeţibr
Unii vor cataloga marele Amor, dur,
Hoţ de sumbre Indulgenţe;
Dar nici Renan, nici pisica Murr
N-au văzut albastrele Tirse, măreţe!

Tu, fă să răzbată-n amorţiri fără fiori
Prin parfumuri isteriile;
Exaltă-ne către candori
Mai candide ca Măriile...
Colon! medium! negustor!
Albă sau roză, vei face ca Rima-ţ
Ca o sclipire de sodiu strălucitor,
Ca un cauciuc care împroaşcă!
.137.

Arthur Rimbaud • Poezii
Din negrele tale Poeme, - Scamator!
Albe, verzi, roşii dioptrice,
Care evadează dintre flori
Și din fluturase electrice!
Iată! E Secolul Infernului sub cer!
Și stîlpii telegrafici
Vin să-mpodobească, - lire cu cîntece de fier,
Omoplaţii tăi magnifici!
Mai ales, rimează o versiune
Despre boala cartofilor menajeri!

- Şi pentru a putea compune,
Ia Poemele pline de mister
Care trebuie citite de la Treguier
Pînă la Paramaribo, cumpără toate
Tomurile Domnului Figuier
La domnul Hachette - ilustrate!
Alcide Bava
A.H
14 iulie 1871
.138.

Primele Comuniuni

Slnt, categoric, o aiureală aceste biserici pastorale
In care nişte broscoi murdari, mînjind stîlpii susţinători,
Tot iscodesc, graseind divinele turuieli şi osanale,
Penumbrele obscure unde ciubotele-s dospite-n sudori;
Doar soarele trezeşte, strecurat prin frunzişuri domoale
I >e pe vitraliile strîmbe, străvechile culori.
('hiar şi pietrele-s pătrunse de izul lutului strămoşesc.
Se pot vedea mormanele acelor pietricele-argiloase
Pe cîmpul fecund unde solemn se unduiesc
Chiar pe Ungă grînele grele, pe drumeaguri prăfoase,
tncolăcituri pe duzi negri de măcieşuri ţepoase.
.139.
Arthur Rimbaud • Poezii
O dată la o sută de ani se-noiesc aceste vechi hambare
Cu o spoială de var albastru şi de lapte covăsit.
Dacă misticismul grotesc este destul de mare,
Pe lîngă Notre Dame şi Sfîntul împăiat, cu calm bîzîit
Puzderii de muşte, simţind în hanuri şi staule
miresme-atrăgătoare,
Se-ndoapă copios cu ceară pe tavanu-nsorit.
Copilul e mai cu seamă al gospodăriei, cu o mică
Viaţă simplă, muncind din greu, fără să pregete;
Se reîntorc acasă, ignorînd că pielea le furnică
Pe unde slujitorul lui Crist şi-a pus atotputernicele-i degfl
I se plăteşte Preotului casa umbrită de carpeni, ca la o adfl
Să lase soarelui smolitele lor creştete.
întîiul veşmînt negru, cea mai frumoasă zi de grijanie,
Şi de sub Napoleon sau Micul Toboşar
Cîteva zugrăveli unde Iosefii şi Martele din litanie
Scot limba cu un patos extraordinar, -
Şi că vor primi, în ziua cunoaşterii, tainele daniei,
Rămin ca singure plăcute amintiri, ale acestei zile mari.
.140.
Primele Comuniuni
Oricum, fetele merg la biserică încîntate
Să se audă strigate drept putori de către băieţi
< e fac fiţe-afectate după messe sau vecernii cîntate
Şi care sînt meniţi să fie-ai garnizoanelor cocheţi;
Ei iau în derîdere la cafenea familiile onorabile din sate,
Ţambalagii la modă, răcnind arii şocante cu tupeu,
îndrăzneţi.
în timpul acesta, Popa alege poze pentru poşidic
Ilustraţii sfinte, în cotlonul său, după vecernii, cînd
Aerul se umple de fornăitul petrecerilor după tipic;
ll simte, în ciuda celestelor oprelişti, fremătînd

Degetele de la picioare şi rotunjimile rotofeie zvîcnindu-i
şoltic.
Noaptea coboară, negru pirat din cer de aur debarcînd.

II
Preotul a remarcat printre catehiste,
Comuniuni ale Foburgurilor şi ale Cartierelor Bogate,
Această copilă necunoscută, cu privirile triste,
Şi păr bălai. Părinţii ei, par a fi nişte portari cumsecade.
în marea zi, însemnînd-o printre Catehiste
Dumnezeu va cerne pe capu-i ninsori cădelniţate.

III

în ajunul marii Zile, copila se-ntîmplase să tînjească
bolnavă.
Mai straşnic ca-n Biserica naltă cu vuiet apăsător,
Un tremur o picni, patul atrăgînd-o fără de zăbavă -
Un tremur care o răscoli spasmodic: "Am să mor..."
Şi, ca pe un amor furat de la surorile-i stupide
Stă abătută, şi cu mîinile pe inimă înşiră alinător
Toţi îngerii, Isuşii şi Fecioarele nitide
Şi, in taină, sufletu-i 1-a sorbit pe-nvingător.
AdonaiL. în terminaţiile latine
Cu verde invălurite, cerurile scaldă frunţile vermelii
Şi păţind cu sînge curat piepturile divine,
Ning peste sori fantastice lenjerii!

- Şi pentru imaculările ei prezente şi viitoare
Ea muşcă din prospeţimile Remisiunii tale ei dăruite,
Dar mai mult decît fructele, decît a crinului floare
O, Regină din Sion, iertările tale sînt zaharisite!

IV
Apoi Fecioara e doar fecioara din carte.
Iar misticile avînturi se frîng uneori...
Şi vine sărăcimea imaginilor, hrănind, fiecare în parte
Plictisul, cu crîncenele icoane-n învechite culori;
Fantasmagorii, vag impudice, peste fire
îi tulbură visul plin de caste-albăstrimi, cu nişte unde
Surprinzătoare adunate-n jurul celestelor patrafire
Părînd văluri în care Isus goliciunea-şi ascunde.
Ea vrea cu-ndîrjire, suflet în durere,
Cu capul în perna şifonată de năbuşite icniri
Să prelungească spasmele ca pe-o supremă mîngîiere
Şi debordează... Bezna îşi ţese pe case firele-i subţiri.
Şi copila nu mai rezistă. Se agită, se îndoaie
Din şale şi cu o mină smuceşte azuria perdea
Pentru a aduce puţină răcoare din odaie

Spre pîntec, spre pieptu-i ce febra-i ardea...
.145.

La trezirea-i - în puterea nopţii - geamurile-s pale.
în faţa-nsomnării albastre, perdelele se-nlunau.
Vedeniile din ele capătă purităţi duminicale;
Ea visase roşu. Nările îi sîngerau,
Şi simţindu-se pură şi scufundată-ntr-o moleşală profund
Pentru a savura-ntru Domnul iubirea care îi revenea
îi fu sete de noaptea-n care se exaltă şi se scufundă
Inima, sub ochiul cerului îngăduitor care-o veghea;
De noaptea, Fecioara-Mamă impalpabilă care spală blinda]
Născîndele ei iubiri de repauzările-i sălcii;
îi fu sete de-acea noapte aspră-n care inima sîngerîndă
îşi scurge fără martori imensa revoltă fără-a cricni.
Apoi îşi sili victima şi mica soţie,
- Steaua ei o văzu - să pornească cu candela ce şi-o luase
Şi în curtea în care se usca o rufă să vie,
Alb spectru trezind spectrele negre şi gonindu-le de pe <
.146.

VI
Ka-şi sărbători noaptea sfîntă stînd prin latrine.
Spre candelă, prin gurile tavanului aerul curat se scurgea
*ji nişte viţă sălbatică, cu-ntunecări purpurine,
I Mnspre o curte vecină dincoace se revărsa.
I .ucarna strecura ca o inimă un strop de lumină vie
în curtea în care cerul împurpura acolo cu mulcomări
Ferestrele. Caldarîmul puţind a zoaie cu leşie
însulfura umbra zidurilor ticsite de negre-nsomnări.

VII
Dar cine va putea descrie aceste tînjeli, aceste păcătoşeni
Şi tot ce o umple de scîrbă, o, mîrşave firi de lup
în care divinul travaliu slujeşte lumile de milenii
Cînd lepra. în ceje din urmă va roade-acest gingaş trup?
148.

VIII

şi cînd, fiind dispărute aceste împovărătoare isterii,
Va vedea fericirea dincolo de cele întristătoare,
Iubitul visînd la curatele milioane de Marii
în zorii nopţii de dragoste, cu îndurerare;
"Ştii tu că eu te-am făcut să mori? Gura ţi-am făcut-o luată,
Inima-ţi, tot ce-i al tău, cu tot ce ai a fi;
Iar eu, eu lîncezesc bolnavă; Oh! doresc să fiu culcată
Printre Morţii-ndopaţi de noptatecul rîu pe vecii!
"Eram copilă, şi Crist năzuinţele mi le-a pîngărit
M-a umplut pînă în gît de dezgust!
Tu-mi sărutai părul ca lîna des şi neprihănit
Şi mă lăsam dusă... ah! ştiu eu, este pe-al vostru gust,

.149.
ArtkwRimbaud • Poezii
VII
Dar cine va putea descrie aceste tînjeli, aceste păcate
Şi tot ce o umple de scîrbă, o, mîrşave firi de lup
în care divinul travaliu sluţeşte lumile de milenii
Qnd lepra, în cel§ din urmă va roade-acest gingaş trup?
.148.
Primele Comuniuni
VIII

•ji clnd, fiind dispărute aceste împovărătoare isterii,
Va vedea fericirea dincolo de cele întristătoare,
Iubitul visînd la curatele milioane de Marii
în zorii nopţii de dragoste, cu îndurerare;
"Ştii tu că eu te-am făcut să mori? Gura ţi-am făcut-o luată,
Inima-ţi, tot ce-i al tău, cu tot ce ai a fi;
Iar eu, eu lîncezesc bolnavă; Oh! doresc să fiu culcată
Printre Morţii-ndopaţi de noptatecul rîu pe vecii!
"Eram copilă, şi Crist năzuinţele mi le-a pîngărit
M-a umplut pînă în gît de dezgust!
Tu-mi sărutai părul ca lina des şi neprihănit
Şi mă lăsam dusă... ah! ştiu eu, este pe-al vostru gust,
.149.
Arthur Rimbaud • Poezii
"Bărbaţi! care gîndiţi prea puţin că o îndrăgostită
E, în adîncul cugetului ei plin de spaime, peste firi
Cea mai îndurerată şi cea mai necinstită,
Şi că toate chinurile noastre pentru voi sînt doar păcătui
Pentru că întîia Comuniune e deja pierdută,
Sărutările-ţi nu le voi avea pe veci; căci mai presus
Inima-mi şi carnea mea de carnea ta durută
Freamătă sub sărutul putred al lui Iisus!"

150.
Primele Comuniuni
IX
Munci, inima stricată alături de inima pustiită
Va simţi şiroind ale tale maledicţiuni.
Ele se vor culca pe Ura ta neştirbită,
Pierdută, pentru moarte, de dreptele pasiuni.
Crist! o, Crist, hoţ de energii etern, e
Dumnezeu care pentru două milenii palorii tale-a închinat
Ţintuite la pămînt, de ruşine şi de migrene
Sau rostogolite, frunţile femeilor întru greul lor păcat.
Iulie 1871

ir

.151.
Despăduchitoarele
Cînd copilul, năucit de o roşie buimăceală
Cheamă cu-ardoare roiul alb al visurilor vagi,
De patul lui se apropie două surori cu privire domoală,
Cu degete suave şi gesturi line, largi.
în dreptul unei ferestre întredeschise, -amîndouă
Aşează copilu-n aerul azuriu ce scaldă o grămădeală de I

Şi în părul lui greu în care cade rouă
îşi plimbă mîinile-alene, ca un vis rnîngîietor.
El ascultă cum cîntă respiraţia lor lină
Care ca o miere vegetală şi roză-amirosea
Ades abia-ntreruptă de o icnitură fină, -
Saliva reţinută sau dorinţa de a săruta.
.152.
Arthur Rimbaud • Poezii
El aude genele lor negre lovind tăcerea, rafală
înmiresmată; şi cu degete-electrizînd mîngîietoare
Fac să pîrîie în această tulbure-dulce picoteală
Păduchii striviţi între unghiile lor necruţătoare.
Şi iată că pe-ndelete urcă în el vinul Lâncezelii,
Suspine de-armonică cu-o undă-a delirării;
Copilul simte, sub mîngîierea blîndă a pielii,
Ţîşnind şi murind nevoia lăcrimării.
.153.

Vaporul beat

Pe cînd coboram pe Fluviile molatice,
Nu mă mai "Simţeam dirijat de edecari;
Drept ţintă-i luaseră Piei Roşii sălbatice
După ce-i pironiseră goi de pavilioane barbar.
Scăpasem de grija echipajelor mele
De grînele flamande şi de englezescul bumbac.
Cînd au terminat zarva cu edecarii şi cu calabalîcurile
Fluviile mă lăsaseră să merg după plac.
Iarna trecută, în pleoscăiturile mareelor fremătînd
Hoinăream, mai bramburit ca o minte de copilaş!
Şi cuireierul leneş al insulelor plutitoare, nicicînd
N-a cunoscut un talmeş-balmeş atît de trufaş.
.154.
Vaporul beat
îmi binecuvînta furtuna trezirile marine.
Mai zburatic ca un dop, eu tresăltasem pe valurile
Numite rostogplvloare eterne de victime,
Zece nopţi şi nu tînjeam după licărul ce-l dau fanarurile!
Mai abitir decît copiii in merele-acrişoare
Se-nfigeau apele-n găoacea-mi de brad
Şi de pete de vome, de poşirci, mă spălau necurmat,
Cîrmă şi ancoră zvîrlindu-mi la-ntîmplare.
Pe atunci, mă imbăiam în Poemul Mării
îmbibat de astre şi lacteind galactic spre-a devora
Azururi verzi; unde sub nivelul catarii
Sprinten cîte-un înecat livid ades poposea;
Unde mînjind năpraznic albăstrimi, delirele
Şi ritmurile greoaie sub soarele arzător,
Mai tari ca alcoolul, mai cuprinzător decît lirele
Fermentează mistuirile amarului amor!
.155.

Arthurrfi>%aud • Poezii
Ştiu cerul spărgîndu-se-n ^Igere, şi vaste tumbe
De trombe şi resacuri şic^nţi, şi-al nopţii-nceput
Şi zori tumultuoşi ca un^°Por de columbe
Şi-am văzut atunci ce oia^Uoar cu-nchipuirea-a văzut.

Am văzut soarele scobor Epatat de orori mistice
Iluminînd lîncede năclfof Molete, - arzător;
Asemenea actorilor dr^W antic mitice
Valurile rostogoleau sj>jf^ depărtări fiorurile lor.
Am visat noaptea verd© ^fcăpezi orbitoare,
Dezmierdîndu-mi privi/^Cu mări legănate uşor, -
Circulaţia sevelor cu fe[a]1să rumoare
Şi tresărirea galbenă şiAstră de fosfor cîntător!
Am însoţit, adesea, c& FUşte fabuloase bivolarii
Isterice, hula asalţîn^ ^[r]ttifelor noian
Fără să bănuiesc că pilele luminoase de Marii
Puteau îmbrînci moiig'^itatea în greoiul ocean!
Vaporul beat
M-am izbit, imaginaţi-vă, de incredibilele Floride
Unde se-ncîlcesc printre flori priviri de pantere pe scafîrhi
De oameni! De curcubeie parcă scrise cu cnde,
Sub orizontul mărilor ca nişte turme verzi-albastn!
Am văzut dospind mlaştini imense, vîrşe unde
Putrezea printre trestii un uriaş Leviatan!
Prăvăliri de ape în noianul acalmiilor profunde
Şi depărtările cataractînd spre abis uragan!
Gheţari, sori de argint, valuri de sidef, ceruri de jar!
Eşuări de coşmar în fundături de golfuri, marasme
în care şerpi enormi erau devoraţi de ploşniţe mari
Căzătoare, arbori strîmbi printre tulburi miasme.
Aş fi vrut. să arăt copiilor aceste dorade
Ale valurilor albastre, aceşti peşti de aur, peşti cîntaton;
Spume strălucitoare m-au legănat în derade
Şi diafane vînturi mă-naripau uneori.

Uneori, victimă-obosită de poli şi paralele,
Marea al cărei suspin mă legăna ca pe-un trunchi,
Mi-arunca prin hublouri pale flori de umbre grele
Şi rămîneam, asemeni unei femei, în genunchi...
Ca pe o insulă, se bălăbăneau pe borduri instabile
Sfăzi şi găinaţ de păsări cîrîitoare cu ochi aurii.
Şi pluteam în timp ce de-a lungul lanţurilor mele fragile
Se-ntindeau înecaţii pe spate, părînd a dormi!...
Or eu, vapor pierdut printre golfuri iluzorii
Plonjat de uragane în zarea-n care nici o pasăre nu-ncape,
Eu căruia velierii Hanselor şi Monitorii
N-or să-mi găsească carcasa îmbătată de ape;
Liber, spumegînd, împresurat de violete brume
Eu care străpungeam ceru-nsîngerat ca un zid
Care susţine, acadele gustoase pentru poeţii rumeni,
Licheni de soare şi azur gelatinos translucid;

Vaporul beat
Care alergam, pătat de electrice noiţe,
Coajă besmetică, însoţită de cai de mare, cînd rară hotar
Iuliii prăvăleau sub izbituri de arşiţe
Cerurile ultramarine prin pîlnii de jar;
Eu care mă-ngrozeam auzind văicărindu-se-n fire

Rutul Behemoţilor şi Melştromii greoi şi înceţi,
Torcători eterni de albastră neclintire
Regret Europa cu vechi parapeţi!
Am văzut arhipelaguri siderale şi insule unde
Cerurile-n delir se deschid pentru minţi visătoare;
- Nu cumva dormi şi te-nchizi în aceste nopţi profunde
Noian de păsări de aur, o, vigoare viitoare?
Dar, gata, m-am jeluit destul! Zorii sînt întristători,
Orice lună este atroce, orice soare amar e;
Aspra iubire m-a-mbibat de toropite umori.
O, ce-mi mai trozneste trunchiul! O, ce-aş mai zbura pe mare!

Dacă doresc o apă Europeană, este băltoaca
Neagră şi rece unde-n amurgu-nmiresmat ca un rai
Un copil lăsat pe vine melancolic, îşi lansează arca
Vapor fragil ca un fluture de mai.
Nu mai pot, scăldat de tînjelile voastre, o, valurilor
Goana ducătorilor de bumbac s-o-nsoţesc
Nici să străpung orgoliul steagurilor şi flamurilor
Nici sub ochii-ngrozitori ai pontoanelor să plutesc.

CÎNTECEŞIALTEVERSXJKI

Ce-nseamnă pentru noi, inima mea, că aceste cascade de jar
Şi de sînge, şi miile de morţi şi prelungile jelanii
înfricoşate vuiesc ca un iad, răsturnînd barbar
Orice ordine: şi Crivăţul dăinuind peste paragini,
Şi chiar răzbunarea? Nimic... Dar dacă, totuşi, noi
Asta şi vrem! Prinţi, industriaşi, senat,
Pieriţi! putere, justiţie, istorie, jos cu voi!
Asta ne trebuie. Sîngele! sîngele! flama de aur curat!

Totul pentru război, teroare, răzbunare, ai de dat,
Sufletul meu! Să scociorăm în Rană! Ah! îndepărtaţi
Republici din lumea aceasta! Ne-am săturat
De regimente, de colonişti, de gloată, de-mpăraţi!

Cine va stîrni vîrtejurilor de foc turbatul joc,
Alţii decît noi, şi cei pe care fraţi ni-i simţim?
Fiţi cu noi, romantici prieteni! E tot ce dorim!
Nu vom mai trudi niciodată, o, talazuri de foc.
Europa, Asia, America, toate veţi pieri.
Marşul nostru răzbunător pe toate le-a subjugat,
Oraşe şi sate! - Noi vă vom nimici!
Vulcanii vor răbufni şi oceanul revărsat...
Oh! prietenii mei! - inima mea o simte, fraţii, aceştia nesînt:
Negri anonimi, - dacă am porni! să pornim! cu tot avîntul!
O, urgie! mă simt hurducat, bătrînul pămînt,
Peste mine tot mai mult al vostru! se năruie pămîntul,

Nu-i nimic! eu rămîn aici! ram în aici pentru totdeauna.
.164.
Lacrimă
Desprins de păsări, de turme, de tot ce-i sătesc,
Beam, îngenunchiat în nişte bălării, ascunzişuri
Printre fragede dumbrăvi de alunişuri,
în pîcla unei după amiezi molcome şi verzi.
Ce puteam să beau din acest tînăr Zăpor,
Cer întunecat, ulmi fără glas, ierburi fără-nfloriri.
Ce mi-ar putea da o colocasă cu iz îmbătător?
Nişte licoare de aur, searbădă, care te face să transpiri.
Aşa, trebuie că arătam ca o reclamă pentru hanuri.
Apoi furtuna schimbă cerul, pînă spre-nserări.
Se aşternu o lume neagră, de lacuri, de ramuri,
De coloane, sub noaptea albastră, de gări.
.165.

Apa pădurilor se pierdea în nisipoase limanuri
Vîntul arunca din cer în bălţi gheţuri nomade...
Aur! Asemeni unui căutător de aur şi de perle
S-ar zice că nevoia de a bea nu mă mai arde!
Mai 1872
.166.
Rîul Agrişului
Agrişul se rostogoleşte, de lume uitat
Prin văile stranii;
Glasuri de corbi l-însoţesc, părînd din înalt
îngereşti litanii;

Cu freamătul brădetului adine zbuciumat
De vînturi bufnind în jelanii.

Totul curge cu taine răscolind
Satele străvechilor vremi;
Donjoane vizitate, măreţe grădini;
Pe-aceste meleaguri poţi să rechemi
Stinsele pasiuni ale cavalerilor rătăcind;
Dar ce vînturi curate se-aştern!
.167.

Drumeţii să le privească prin acest luminiş:
Vor purcede mai curajoşi.
Oşteni ai pădurilor de către Domnul trimişi
Dragii corbi delicioşi!
Goneşte-1 pe ţăranul şmecher din acest hăţiş
Care bea dintr-un ciob din strămoşi!
Mai 1872
.168.
Comedia setei
1. Străbunii
Eu-
Noi sîntem ai tăi străbuni
Mulţi, buni.
Coperiţi de năduşelile tari
Ale lunii, ale ierbăriei.
Vinurile noastre-avură har!

Sub soare fără fățărnicie,
Ce-i al omului? să bea, doară.
Pe riuri haine să moară!
Noi sîntem ai tăi Străbuni.
Păşuni,
Sub răhitiş apele mustesc:
.169.

Priveşte şiroind-în groapă
Din jurul castelului, apa.
Cramele noastre ne-ntrunesc:
După, lapte şi cidru-ales.
Eu - Să mergem unde vitele se-adapă.
Noi sîntem ai tăi străbuni;
Cu gînd bun
Din bufeturile noastre ia-le
Ceai, Cafea, - atît de rare,
Să freamăte-n ibrice-agale.
- Priveşte flori, natura-n pace.
în cimitir ne reîntoarcem.
Eu - Ah! secaţi toate urnele!
.170.

-H—*U*—*l)*—U U--U-

2. Spiritul
Ondină fără moarte
Apă pură-mparte.
Venus, soră cu-azurul
Stîrneşte valul, purul.
Jidovi rătăcitori Norvegi,
Ziceţi-mi de-omăturile reci.
Antici surghiuniţi dragi
Ziceţi-mi de mările largi.
Eu - Nu, decît aceste băuturi puritane,
Aceste flori de apă ca pahare;
Nici legende nici icoane
Nu-mi potolesc a setei ardoare;
.171.

Trubadur, cu tine rudă
E setea-mi nebună ce creşte
Hidră lăuntrică mută
Care sapă şi pustieşte.
.172.

3. Prietenii
Veniţi, vinuri vin pe prundare
Şi valuri fără sfîrşit!
Iată Bitterul tare
Din vîrf de munţi rostogolit!
Să luăm, înţelepţi peregrini
Absintul de pe verzile cetini...
Eu - Asupra priveliştilor să ne-oprim.
Ce este beţia, Prietini?
Prefer dorul care mă mînă
Să putrezesc într-o baltă
Sub puturoasa smîntînă

Lîngă buturuga umflată.
■■■
.173.
4. Sărmanul vis
Poate că-ntr-o noapte mi-e dat
Cînd voi bea fără zor
într-un Oraş vechi, să mor
Cumva mai împăcat:
Fiindcă sînt răbdător!
Nenorocul de mă va părăsi
Bani de vreodată-aş avea
Oare Nordu-1 voi căuta
Sau Ţările cu Vii?...
- Ah! e nedemn a visa
.174.

Căci îţi poate fi un sftrşit!
Şi dacă-o să redevin
Cel ce am fost peregrin,
La hanul cel tînăr oprit
Nu voi putea fi binevenit.
.175.

L-i	J ■		J ■							■ i	i-J i

5. Concluzie
Porumbeilor care tremură pe păşune,
Vînatului care goneşte prin noapte văzător,
Vietăţilor apelor, vitei care se supune,
Celor din urmă fluturi!... le e sete şi lor.
Dar să pieri cum piere-acest nor fără noimă,
- Oh! ocrotit de tot ce atît de pur e!
Să sfîrşeşti în această violetă moină
Cu care-aurora-mpovărează-o pădure?
Mai 1872
.176.
Gînduri frumoase de dimineaţă
La ora patru dimineaţa, vara,
Somnul dragostei încă mai dăinuie.
Prin crînguri, zorii fac să dispară
Festinul nopţii ce nu mai e.
Dar mai încolo pe imensul şantier
Sub soarele Esperidelor,
Numai în cămaşă, meşterii dulgheri
Deja-s în zor,
Tihniţi, pe pîrjolitul lor făgaş
Ei plăsmuiesc lambriurile falnice
Unde bogăţimea marelui oraş
Va rîde sub ceruri făţarnice.
.177.

Ah! în numele acestor muncitori minunaţi,
Sclavi ai unui rege din Babilon, o toană
Venus! mai păsuieşte-i pe aceşti Amanţi

Al căror suflet poartă coroană.
O Regină a Păstorilor!
Dă muncitorilor apa vie,
Să fie în toate puterile lor
Pînă la scalda în marea care-i îmbie.
Mai 1872
.178.

FESTINURILE RĂBDĂRII

• Flamuri de Mai
• Ontec din cel mai înalt turn
• Veşnicia
• Vîrsta de aur

Flamuri de Mai

Pe crengile luminoase de tei
Moare-un ecou palid de corn.
Dar cîntece nemaiauzite
Se-nvolbură printre agrişe.
Cum ne mai zburdă sîngele în vine,
Iată-ncolăcindu-se viţa de vie.
E cerul drăgălaş ca un înger.
Azurul şi unde se întreunesc.
Mă duc. De-o să mă rănească-o rază
Voi pieri printre hăţişuri.
Să fii răbdător şi să te plictiseşti
E prea simplu. Pfui, zbuciumărilor mele.
Doresc ca vara zguduitoare
Să mă lege de carul ei rodnic

.181.

Căci prin tine mai ales, o, Natură,
- Ah mai puţin singur, mai puţin zadarnic! - eu mor.
Pe-acolo pe unde Păstorii - ce caraghios -
Cam mor şi ei pe-această lume.
Doreso ca anotimpurile să mă mistuie.
Ţie, Natură, eu mă redau:
Şi foamea-mi şi-ntreaga mea sete.
Şi dacă ţi-e voia, hrăneşte-o, adap-o.
Nimic pe lume nu mă poate-amăgi;
înseamnă să rîzi străbunilor şi nu soarelui,
Dar eu nu doresc să rid nimănui:
Şi liber să fie acest nenoroc.
Mai 1872
.182.

Cîntec din cel mâi înalt turn

Junâ trîndăvire
Dusă de-orice vînt,
Prea marea simţire

Viaţa mi-a înfrînt.
Ah! De-ar fi rostul vremii
Doar iubire-n inimi.
Mi-am spus: lasă, rabdă,
Chiar uitat de-ai fi:
Fără vreo făgadă
De mari proslăviri.
Fie ca nimeni să nu-ncalce
Augusta-ţi găuoace.
.183.
Arthur Rimbaud • Poezii
Am suferit nespus
Să dau tot uitării;
Temeri, cazna pătimirii
Către cer s-au dus.
Şi setea care mistuieşte
Vinele mi le-mpîcleşte.
Şi păşunea-aşişderi
în prada uitării
Creşte şi sporeşte
Tămîie şi bălării
Cu bondari sălbatici
Şi muscoi scîrbavnici.
Ah! Văduviri nespuse
Ale unui suflet sărman
Căruia-i rămase
Numai Notre-Dame!
în ruga spre tine-i tăria
Fecioară Măria?
.184.
Cîntec din cel mai înalt turn
Junǎ trîndăvire
Dusă de-orice vînt
Prea marea simţire
Viaţa mi-a înfrînt.
Ah! De-ar fi rostul vremii
Doar iubire-n inimi.
Mai 1872
.185.
Veşnicia
Ea e neaflată
Cine? - Veşnicia.
E marea-ngemănată
Cu măreţul soare.
Suflete de strajă
Să-ngînăm vechi şoapte
Dintre-ncinsa-amiază
Cu-atît de goala noapte.
De-omeneşti dorinţe,
De mărunte-avînturi
Deci tu te desprinde
Şi zboară singur.
.186.
I
- Veşnicia
Fiindcă doar din tine

Jar arzînd mocnit
Rostul se izvodeşte
Grav, necontenit.
Colo, nu-i nici o nădejde
Nici un orietur
Cunoaştere, răbdare,
Chinul este sigur.
Ea e reaflată
Cine? - Veşnicia
E marea-ngemănată
Cu măreţul soare.

00

.187.

Vîrsta de aur

O voce, oarecine,
îngerească, ne-ndoios,
- E vorba de mine -
Vorbind rituos;
Toate-aceste temeri
Cu mii de-ncîlceli
De fapt sînt doar semne
De beţii, sminteli;
Acceptă-mprejurul
Vesel, simplu prea:
E doar undă, floră
Şi-i familia taL.etc...

.188.

Vîrsta de aur

Şi-apoi cîntă. O,
Vesel, simplu prea,
Şi chiar *îţi* apare...
- Iar eu cînt cu ea,
Recunoaşte-mprej urul
Vesel, simplu prea:
E doar undă, floră
Şi-i familia ta!... etc...
Şi-o voce, oarecine,
îngerească-o fi fost!
E vorba de mine,
Spune rituos;
Şi cîntă cu-alean
Ritmînd sacadat:
Pe un ton German
Dur şi apăsat:

.189.

Lumea-i vicioasă;
Nu te miri deloc!
Vino, să-ardă lasă
Sumbrul nenoroc.
O! Vesel castel!
Viaţa ta ce clară-i!
Ce vîrstă ai tu
Natură princiară

A marelui nostru frate!... etc..
Eu, iată şi eu cînt;
Nenumărate surori! Sînt
O voce, deloc publică;
Să mă-mprejmui(i pe pămînt
Cu-o glorie pudică... etc...
Iunie 1872
.190.

Tînăr menaj

In încăpere pătrunde dinspre cer albastra-i culoare;
Burduşită de sipete şi crivate pînă la uşi!
Pe dinafară zidu-i năpădit de plante-agăţătoare
Cutremurate de clănţănitul dinţilor de spiriduşi.
Ce mai vînzoleală de spirite bîntuieşte
Această-ncăpere şi harababura de zorzoane!
Feea africană-i aceea care urzeşte
Brambureala şi pînzele ţesute prin cotloane.
Parte din ele năvălesc, cumetre palavragioaice,
în crăpăturile dulapurilor întunecate,
Şi-acolo rămîn! Nici o rostuire nu se face
Şi menajului puţin îi pasă de aceste toate.
. 191.
Arthur Rimbaud • Poezii
Mirele lasă totul în bătaia vînturilor
în timpul lipsei sale; fără istov,
Chiar şi spiritele apelor, răufăcătoare,
Intră să plutească prin aerul dens din alcov.
Noaptea, prietena, oh! luna de miere cu-alint
Va culege surîsul lor şi-1 va desface
în mii de alămuri cerul învăluind.
Apoi cu vicleanul şoarec vor avea de-a face.
- De nu s-ar isca un molcom foc mehenghi,
După vecernie, ca o scăpărare de amnar.
- O, spectru sfînt şi alb din Betleem,
Fă să coboare pe-albastrul geamului lor al tău har!
27 iunie 1872
.192.

-L-i	J b i i	r-J b	r-J L '-1 '		J L i i		r-j.

Bruxelles

Bulevart du Regent

Iulie

Şuviţe late de-amarante pînă la
încîntătorul palat al lui Jupiter.
- Eu ştiu că Tu eşti acela care, pe-aceste lăgaşuri,
îngemănează albastrul tău cu cel din Sahara!
Apoi, ca roza şi bradul sub soarele bălai
Şi liana îşi duc viaţa lor îngrădită, ca de o
Colivie ca aceea a micuţei văduve!...
Ce mai
Duiumuri de păsăret! o, ieo! ieo!...

.193.
Arthur Rimbaud • Poezii
- Liniştitele case, vechile pasiuni!
Loc al nebuniei din amor pătimaş,
în dosul măceşului, micul balconaş
Umbros şi foarte jos, cel al Julietei
- Julieta, asta reaminteşte de Henrieta,
încîntâtoare staţie de cale ferată
în inima, unui munte ca-ntr-un adine de livadă
Unde mii de diavoli albaştri dănţuie-n văzduh!
Banca verde pe care-nalţă către paradis
Tumulturi la chitară alba irlandeză.
Apoi din sufrageria guianeză
Pălăvrăgeală de copilandri şi de colivii.
Ferestrele ducelui care-mi trezesc amintirea
Despre otrava melcilor şi despre merişorii
Care dorm aici jos în soare. Mă trec fiorii,
E mult prea frumos! mult prea! Să ne păstrăm fir
.194.
Bruxelles
Bulevardul necomercial şi fără agitaţie,
Mut, totul e dramă şi toate-s comedii,
întîmplări fără număr s-au reunit aci,
Te ştiu şi-n tăcere te privesc cu admiraţie.

♦ ♦♦

.195.
O fi o almeie?... în al amurgurilor joc
Se va topi ca floarea-de-foc...
în faţa măreţei vastităţi unde simţi venind adieri
De-ale răsuflării oraşului copleşitor de prosper!
E mult prea frumos! mult prea frumos! dar e necesar
- Pentru Pescăreasă şi cîntecul de Corsar,
Şi de asemenea pentru că ultimile măşti mai împurpura
în festinurile nopţii marea cea pură!
Iulie 1872

I:

.1%.
Er tai *T^Br* nţ «HP #» «B» «» TT ^Mr •■
Sărbătoarea foamei
Foamea mea Ana, Ana
Pe măgaru-ţi o ia razna.
Dacă poftesc nu e decît
Pămînt şi pietre, doar atît.
Din! din! din! din! Aer cumpăr încă
Fier, Pămînturi, stîncă.
Veniţi flămînzeli, paşteţi flămînzeli
Păşuni cu pleavă
Apoi, a mătrăgunii binevoitoare
Şi răvăşitoare-otravă;
.107.
Arthur Rimbaud • Poezii
Nisipul dintr-o adiere anemică,

Vechile pietre de biserică,
Bolovanii, ai potopurilor fii,
Pîini culcate în văi cenuşii;
Flamînzelile mele, aerului negru margini;
Amurgu-mplevuit;
- E stomacul care mă trage.
E răul sorocit.
A înfrunzit pămîntul întreg:
Intru în carnea fructelor grele.
Din sînul brazdelor culeg
Fetici şi viorele.
Foamea mea Ana, Ana!
Pe măgaru-ţi o ia razna.
.198
Ascultă cum se tînguie
pe lîngă acaccii
în april aracii
cînd mazărea-i înlănţuie!
în boarea sa clară
spre Phoebe ţi se-arată
capul bîţîindu-şi
sfinţii de-altădată...
Departe de clarele grămezi
de capuri, de ferme-acoperitoare
aceşti dragi bătrîni doresc
licori înşelătoare...
.199.
.

Dar nu-i nici astrală
nici festivă nu e
pîcla ce-o exală
dens nocturnul vuiet.
Totuşi rămin, există
- Sicilia, Germania, - în
această ceaţă tristă
şi pălesc, pe drept!
.200.
\j/ Js 4s 4/- -Îs 4s ^l
•Y *Y Y ~Y ~Y "Y
'AL .AL, AL, AL, AL, AL, A
Mihai şi Cristina
Şi ce-i dacă soarele părăseşte aceste locuri!
Piei, luminos potop! Iată umbra drumurilor. Arări,
Peste sălcii, peste bătrîna curte de-onoare
Furtuna-ncepe să-şi arunce stropii săi mari.
O, sute de oi, din idila soldaţilor blonzi,
De pe-apeducte, dintre buruienile sfrijite,
Fugiţi! plaiuri, deserturi, livezi, orizont
Cu roşul furtunii sînt împodobite!
Cîine negru, oacheş* păstor cu mantaua hărţuită de vînt,
Feriţi-vă de ora fulgerelor năpustite de sus;
Turmă blondă, cînd vezi pucioasă şi umbră navigînd
Cată la un bun adăpost să te fi pus.
.201.

Dar eu, Doamne! Spiritul meu zboară,
Dincolo de cerurile înghețate de roşaţă, şi iată-l
Sub norii cereşti care se-nvoaltă şi zboară
Peste nenumărate Sologne lungi ca o cale ferată.
Iată puzderie de lupi, puzderie de sămînţă sălbatică
Care aduc, fără să dispreţuiască şi nişte volbură,
Această mistică după amiază furtunatică
Peste bătrîna Europă pe care năvala hoardelor o tulbură!
După care, clarul de lună! paragini pretutindeni răsar
înroşindu-le frunţile sub cerul negru, războinici ce-şi mînă
Pe îndelete, palizii lor armăsari!
Sub această crudă hoardă pietrele răsună!
- Şi vedea-voi codrul tînăr şi valuri străvezii,
Soaţa cu ochi albaştri, bărbatul cu fruntea roşie - o, Galie,
Iar albul miel Pascal, la picioarele lor va fi,
- Mihai şi Cristina, - şi Crist! - sfîrşitul idilei.

Ruşine

Cît timp sub un obiect tăios
Această căpăţînă n-o să cadă,
Acest pachet alb verde şi voluminos
De aburi, acelaşi ca şi-altădată,
(Ah! Lui ar trebui să i se reteze
Nasul, urechile, stomacul
Gura! şi forţat să-şi abandoneze
Picioarele! o, ce spectacol!)
Dar, nu, de fapt, cred că atîta vreme
Cît pentru capul său lama
Peste coastele sale cremeni
Cît pentru maţele-i flama,

Nu au fost folosite, dihania
Năucă, acest copil atît de stînjenitor
Să nu înceteze, cu toată străduania
Să caute să-nşele, să fie trădător.
Ca o pisică de Monts-Rocheux!
Să impută tot ce e bun!
Fie ca la moartea sa totuşi, o, Doamne din cer!
Să se înalţe nişte rugăciuni!

Amintire

Apa limpede; ca sarea din lacrimile copilăriei,
Asaltul spre soare al albului trupurilor de femei;
mătasea, revărsată, şi crinii puri, flamuri pe acei
pereţi sub care o fecioară parcă reînvie;
zbenguiala îngerilor; - Nu... şuvoiul valului bălan
izbeşte braţele-i, brune şi puternice, răcorite de ierburi
mai ales.
ea, sumbră, avînd Cerul albastru acoperiş, dă ghes
umbrei dealurilor şi colinelor, să-i facă paravan.

II

Eh! umeda piatră dirijează limpezile sale unde!
Apa mobilează cu aur pal şi fără fund culcuşuri
improvi2
Rochiile spumoase şi verzi ale fetelor par delicate
sălcii din care ţâşnesc păsări fără funde.
Mai curat ca un ludovic, pleoapă galbenă şi caldă,
nenufarul apei - o, Soţie, cinstea ta conjugală, -
către amiază, gelozeşte din oglinda lui pală,
pe cerul cenuşiu de căldură Sfera roză şi dragă.
.206.

Amintire
III
Doamna se află băţos de dreaptă în livada vecină
unde se ţes tainele muncii; în mină ţine
umbrela; stîrnind ombela; prea semeaţă se-aţine;
copiii citindu-şi în iarba de arome plină
cărţile în marochin roşu! Vai, El, neaşteptat,
ca mii de îngeri albi care se răzleţesc pe drum
dispare dincolo de munţi. Ea, acum
foarte rece şi neagră, fuge! după bărbatul plecat!
.207.

IV
Regretul braţelor vînjoase şi tinere de plantă pură!
Aurul lunilor de-april în inima sfintului culcuş! Debandad
malurilor riverane părăsite, în prada
serilor de august Gare făceau să le germineze putreziciur
impură!
Cum mai plînge-acum pe sub metereze! - abia simţită
răsuflarea plopilor din înalt e singură aci.
Şi mai e întinderea de apă, fără luciri, fără izvor, gri:
un bătrîn, curaţitor de rîuri, trudeşte, în barca lui neclintit
.208.
Amintire
V
Jucărie-a acestui ochi de apă posomorită, nu am putut răzbi
o, luntre nemişcată! oh, braţ prea scurt! nici la una
nici la cealaltă floare! nici la cea galbenă care mă sîcîve-niruna
de departe, nici la cea albastră, amică a apelor cenuşii.
Ah! pudra sălciilor de care o aripă le despoaie!
Rozele măceşilor mistuite de mult, într-un timp depărtat!
Luntrea mea, la fel de nemişcată; şi lanţul ei înfundat
în fundul acestui ochi de apă fără liman - în care noroaie?
.209

f		J L		J L		J i		J b				J ■		T

O, răstimp, o, cetate,
care suflet e fără păcate?
O, răstimp, o, cetate.
Am făcut magice studii, după tipic,
Asupra fericirii, nezădărnicite de nimic.
O, să-i fie viaja un regal
Cînd cîntă cocoşul său gal.
Dar! năzuinţe nu voi mai avea,

El a luat asupră-şi viaţa mea.
Acest Farmec! trup şi suflet subjugă
Şi orice voinţă o pune pe fugă.
Ce se-nţelege din spusa-mi, oare?
Ea trebuie să plece, să zboare!
.210.
O, răstimp, o, cetate
O, răstimp, o, cetate!
Şi dacă nenorocu-mi va juca o farsă,
Dispreţuirea sa e ne-ndoioasă.
Atunci, dezgustul său, vai, da!
Pe loc morţii mă va da!
- O, Răstimp, o, Cetate!
.211.
Lupul urla sub frunziş
Scuipînd frumoasele pene
De la ospăţul cu orătănii:
Ca ele mă mistui prin vreme.
Legumele, fructele,
Culesul doar au să aştepte;
Iar păianjenul din hăţiş
Mănîncă numai violete.
Cum mai zac! cum mai clocotesc
Pe altarele lui Solomon.
Clocotirile peste rugină năvălesc
Şi se pierd în C6dron.

JLI0T2CA JUDEŢEANĂ
8iSiltT!CJ
Wi h KBtfja .212.

Cuprins

Darurile orfanilor	3
Simţământ	10
Soare şi instincte	11
QfeJia	21
Balul spînzuraţilor	24
Osînda lui Tartufe	27
Fierarul	29
Francezi ai anilor'70	38
Cu muzică	40
Venus Anadiomene	43
Prima seară	45
Replicile Ninei	48
Micii gurăcască	56
Roman	59
Răul	63
Furiile cezarului	65
Visare pentru iarnă	67
Adormitul din vîlcea	69

ir
■*)

La Cîrciuma-Verde 71
Ştrengărită 73
Strălucita victorie 75
Dulapul 77
Boema mea ^ 79
Corbii 81
.213,